

Rose

หมาป่าอยู่กันเป็นคู่

狼行成双

1

巫哲 อุเจ้า
เขียน

fangfei

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมาป่าอยู่กับเป็นคู่ 1
狼行成双

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

Published originally under the title of 《狼行成双》(Lang Xing Cheng Shuang) Author © 巫哲 (Wu Zhe)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

巫哲 อุจ้อย.

หมาป่าอยู่กับเป็นคู่ 1 / 巫哲 อุจ้อย: เขียน; fangfei แปลจาก 狼行成双 - กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2568.
(6), 406 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 354)

1. นวนิยายจีน. I. fangfei, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ๑744 ล.1

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-7885-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อาจาง จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิศา สุอุทัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลิ่นแต่

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร วรณรรวี, รจนา เทียนแดง

แยกสีและพิมพ์ที่ บริษัทโรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ (1987) จำกัด

18 ซอยประชาอุทิศ 33 แยก 25 แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140 โทรศัพท์ 0-2428-7500

จัดทำโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.nain.com

ราคา 495 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

พบกันอีกครั้งกับนิยายของนักเขียนชื่อดังอย่างอุจ้อย ในผลงานเรื่อง
หมาป่าอยู่กันเป็นคู่

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของเปียนหนาน นักเรียนห้องเทนนิสของ
โรงเรียนกีฬา กับชีวี่ ลูกพี่ของโรงเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนจากสองโรงเรียน
ที่ไม่ถูกกันกลับต้องมาพัวพันกันด้วยโชคชะตา

ความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นจากคู่อริ และทะเลาะวิวาทกันจนเลือดตก-
ยางออกทุกครั้งที่เจอหน้าจะพัฒนาไปในทิศทางไหน ร่วมติดตามเรื่องราว
ของพวกเขาไปพร้อม ๆ กันในหน้าถัดไปได้เลยละ

Rose

จากใจนักเขียน

所有的阴霾都在脚下 碎成阳光

ขลุ่ย

ภายใต้ฟ้าเท้า ทุกความอึดครึ้มล้วนแตกสลายกลายเป็นแสงสว่าง

- ขลุ่ย

ในสนามกีฬา ลมกระโชกแรง พัดเม็ดทรายและเศษหญ้าเล็ก ๆ ปลิวว่อนกระทบตัวคนไปหมด

เปียนหนานดึงหมวกลงจนปิดถึงจมูก คอเสื้อก็ตั้งขึ้นจนถึงศีรษะ แต่ไม่วายโดนพัดจนแทบจะล้มตามิขึ้น แม้กระทั่งในปากยังสัมผัสได้ถึง เม็ดทรายที่เสียดสีกับฟัน

“แม่่งวันนี้...ฝุ่นควันอีกแล้ว!” วันเพยที่อยู่ด้านหลังถูยไล่พื้นพลง หอบด่า

“ฝุ่นควันบ้านนายสิ นี่มันพายุทราย” เปียนหนานจีปาก “PM2.5 เต็มท้องฟ้าณะเห็นไหม ตักน้ำแบ่งใส่ไปหน่อยก็เป็นซุบเสฉวนแล้ว”

“แม่่ง ทำไมไอ้พวกโง่ห้องวอลเลย์บอลไมโดนวิ่งลงโทชะ!” วันเพย หันไปมองสองสามคนที่นั่งยอง ๆ ดูเรื่องสนุกอยู่ข้างสนาม

“เพราะไอ้โง่พวกนั้นป็นกำแพงแล้วไมโดนจับได้ไงละ” เปียนหนาน หมุนตัววิ่งกลับไปสองสามก้าว ก่อนยื่นมือไปตบหัววันเพย “นายนะอย่างกับ คุณยายรัตเท้า แคป็นกำแพงเอง สองร้อยปีผ่านไปแล้วยังข้ามไม่ได้ เรา สองคนยังสู้ไอ้พวกโง่ไม่ได้เลย”

“แม่่ง นั่นแค...บังเอิญ...โอเคไหม!” วันเพยไม่ยอมแพ้ หอบหายใจ คิดจะพูดอีกสองประโยค พอเห็นร่างในชุดสีน้ำเงินเดินออกมาจากโรงยิมก็รีบ พลักเปียนหนานทันที “เหล่า¹ เจียง เหลาเจียง เหลาเจียงออกมาแล้ว...”

¹ ‘เหล่า’ ใช้หน้าหน้าชื่อคนที่มียายุมากกว่าหรือเท่า ๆ กันเพื่อแสดงความสนิทสนม ในที่นี้ใช้คำว่า ‘เหล่า’ เพื่อให้ตรงกับกฎการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีน

เปียนหนานรีบหันหลังวิ่งต่อ สูดเม็ดทรายเข้าปอดอย่างตึงอกตั้งใจ
เหล่าเจียงเป็นโค้ชห้องเทนนิสของพวกเขา เป็นโค้ชที่โหดร้ายที่สุดใน
โรงเรียนกีฬา โหดร้ายจนพวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะตั้งฉายาให้เหล่าเจียง
“เปียนหนานยังเหลืออีกสามโล!” เหล่าเจียงเดินมาข้างลู่วิ่ง ตะโกนใส่
เปียนหนานที่กำลังจะวิ่งผ่านหน้าเขา

“เม่ง” พอเปียนหนานได้ยินประโยคนี้ก็แทบจะสะดุดล้มลงบนพื้น

“แล้วผมล่ะ” วันเพยโพล่งถามออกมา

“ถ้าเธอเต็มใจก็วิ่งเป็นเพื่อนเขา พวกเธอซื้อหนึ่งแถมหนึ่งไม่ใช่เหรอ”
เหล่าเจียงพูดหน้านิ่ง

“แยกกัน...ก่อนเถอะ...” วันเพยหอบหนัก

“ไอ้คนไร้ประโยชน์” เปียนหนานซ้ำ

“ฉันเหนื่อยตายแล้ว...ใคร...จะนวด...ให้หน่อย”

วันเพยวิ่งรอบสุดท้ายเสร็จก็ไปนั่งหลบอยู่ข้าง ๆ ซาเหล่าเจียง

เปียนหนานวิ่งสามกิโลเมตรที่เหลือต่อท่ามกลางเม็ดทราย รู้สึกได้ว่า
กล้ามเนื้อขากำลังตะโกนต่อว่าคุณนายรัดเท้าวันเพยอยู่ ถ้าไม่ใช่เพราะ
กางเกงของวันเพยโดนตะปูเกี่ยวตอนที่ปีนกำแพงออกไปเมื่อคืน พวกเขา
สองคนก็จะไม่โดนเหล่าเจียงจับได้คาหน้าคาเขา

โดนลงโทษให้วิ่งห้ากิโลเมตรบวกสามกิโลเมตรไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร
สำหรับเปียนหนาน แต่รูปแบบนี้ถ้าอยู่หลังฝึกซ้อมเสร็จ เหนื่อยจนลื่น
ไถลจะหลุดออกมาในตอนบ่ายแล้วละก็ ค่อนข้างโหดเหี้ยมเลยแหละ

เปียนหนานเพิ่มความเร็วจนวิ่งสามกิโลเมตรสุดท้ายเสร็จก็มายืนตรงหน้า
เหล่าเจียง งอตัวท้าวเข้า “ครบหรือยังครับ”

“ตอนกลางคืนก็ป็นอีก ลู่อ๋ไป” เหล่าเจียงมองเขาด้วยใบหน้าราบเรียบ
แล้วหันหลังเดินจากไป

กว่าจะกลับถึงห้องก็เป็นเวลากินข้าวแล้ว ไม่มีใครอยู่ในหอ เปียนหนานถอด
เสื้อผ้าบนตัวออก นอนแผ่บนเตียง ล้วงวันเพย “เร็ว นวดขาให้ฉันหน่อย”

วันเพยในเสื้อผ้าครบชุดพุงอยู่บนเตียงตัวเองไม่ขยับเขยื้อน

“ตายแล้วหรือไง” เปียนหนานหยิบหมอนโยนไปทางเขา

หมอนร่วงลงบนศีรษะวันเพย เขาถอนหายใจ “ใกล้จะตายแล้ว”

“ก่อนตายมานวดขาให้ฉันก่อน” เปียนหนานเอ่ย

“นายเหลือความทรงจำดี ๆ ให้คนใกล้ตายไม่ได้หรือไง” วันเพยลากเสียง แต่ยังคงพุดอยู่คนเดียว “เป็นผีจะได้ไม่อาฆาตนายไง...”

“ไร้ประโยชน์ ฉันจะมีนายไว้ทำไม” เปียนหนานถอนหายใจ กระโดดลงจากเตียง เดินไปข้างเตียงวันเพย ยกเท้าเหยียบลงบนกันเขา “ฉันเหยียบให้นายไหม”

“โอ้ย...โอ้ย...สบาย...” วันเพยส่งเสียงครางอย่างโอเวอร์ “คุณชายช่วยขยับขึ้นหน่อยครับ เหยียบตรงเอวอีกสักสองที...”

มือถือในกระเป๋าเปียนหนานดังขึ้น เขาเอามือถือออกมา ย้ายเท้าขึ้นไปเหยียบบนเอววันเพย “จำบุญคุณของฉันได้หรือยัง”

“จำได้แล้ว ๆ สลักอยู่ในใจฉันไม่มีวันลืม...” วันเพยฮัมฮัมอย่างได้อารมณ์

ในมือถือมีข้อความหนึ่ง เบอร์โทรศัพท์ของคนส่งถูกบันทึกไว้ว่า ‘น้ำหลิน’ เธอคือภรรยาของพ่อ แม่เลี้ยงของเขา

เนื้อหาข้อความมีอยู่ไม่กี่คำ [อาทิตย์นี้กลับบ้านไหม]

เปียนหนานขมวดคิ้วพลาจตอบกลับอย่างรวดเร็ว [ไม่กลับครับ]

วันเพยครางอยู่ใต้เท้าเขาไม่หยุด พุดอยู่ตลอดเวลา “พี่หนานของฉันนะนะ หน้าตาดี รูปร่างดี แล้วยังเหยียบหลังเป็นอีก...นิสัย...นิสัยนะเธอ...ค่อนข้างใจเย็นกับสาวสวย นายว่าทำไมนาย...”

เปียนหนานหยุดขยับ เลิกคิ้วขึ้น “ฉันทำไม”

“ไม่ทำไม เฮ้ย อย่าหยุดสิ” วันเพยเอื้อมมือมาลูบขาเขาสองสามที “เหยียบต่อ”

“ฉันแหม่งทำไมล่ะ!” เปียนหนานเหยียบเอววันเพยเข้าให้

“โอ้ย!” วันเพยกุมเอวหันมาตะคอกใส่เขา “ทำอะไรเนีย! ฉันแค่จะบอกว่าทำไมนายจีบไม่ติด...”

“จีบไม่ติดบ้านป้านายสิ!” เปียนหนานเตะกันเขาไปที่หนึ่ง เขารู้อยู่แล้ว

ว่าวันเพยจะพูดถึงจางเสี่ยวหรง

“โอ๊ย...” วันเพยร้องขึ้นอีก เลิกนอนเป็นอัมพาตทันที กุมเป้ากิ้งไปมาบนเตียงอย่างรวดเร็ว “แม่่ง นายเหยียบจนแตกแล้ว!”

“ไชนายอยู่บนกันหรือไง” เปียนหนานไม่สนใจเขา เปิดตู้หยิบเสื้อผ้าออกมาพาดไว้บนไหล่เตรียมไปอาบน้ำ คิดไปคิดมาก็พูดขึ้นอีก “เป็นริดสีดวงทวารหรือเปล่า...”

“ริดสีดวงน้องสาวนายสิ! นายลองนอนให้ฉันเหยียบดูบ้างไหมล่ะ!” วันเพยกระโดดลงจากเตียง โถมตัวเข้ามาจะฉุดเปียนหนาน

“โอเค ๆ ๆ ฉันผิดไปแล้ว” เปียนหนานเปิดประตูห้องวิ่งออกไป “รู้แล้วว่าของนายเป็นไข่นกกระจอกเทศ”

“ไปไกล ๆ เลย! ไข่นกพิราบแม่่งก็เหยียบโดนได้เหมือนกัน!” วันเพยเกาะประตูตะโกน “รอดด้วย ฉันก็จะอาบนํ้า!”

เปียนหนานหันไปมองเขาที่หนึ่ง มือเท้าเอว หยิบเสื้อผ้ามาสะบัด พลังวังสะตึดสะตึงสองสามก้าว “นายตามมาสิ ตามฉันมาสิ...”

ประตูห้องข้าง ๆ เปิดออก หวังปัวถือกล่องข้าวเดินออกมาพาลงกินไปด้วย พอเห็นเขาก็ถึงกับสอ่ลัก “เซี่ย เพิ่งจะข้ามปีก็เปลือยท่อนบน ไม่หนาวเหรอ วันนี้งบไปยี่สิบโลยังคึกคักได้ขนาดนี้!”

“วังอิกยี่สิบโลฉันก็ยังไปเดินสตรีตแดนซ์บ้าน ๆ ในลานกว้างได้” เปียนหนานบีเนื้อในกล่องข้าวของเขาเข้าปาก หันไปตะโกนใส่วันเพย “เร็ว ๆ หน่อย! แย่งขี้ยังแย่งอันร้อน ๆ ไม่ได้เลย!”

วันเพยถือเสื้อผ้าพาลงวังมา แล้วก็หยิบผักกวางตุ้งจากกล่องข้าว หวังปัว “ปัวปัว นายกินขี้เหรอ”

หวังปัวปิดฝากล่องข้าว “จะไม่จบไซ้ไหม!”

ห้องอาบนํ้าไม่มีคนแล้ว เปียนหนานเสียบัตรอาบนํ้า ถอดเสื้อผ้าตัวเองจนหมด ยืนงยหน้ารับนํ้าอยู่ใต้ฝักบัว

นํ้าร้อนโอบล้อมร่างกายอันปวดร้าว ความรู้สึกสบายถือได้ว่าเพลิด-เพลิน เขาเฝยหน้าอาบนํ้าอยู่นานถึงจะหลับตาลำหาลาเจลอานํ้า

เพิ่งจะยื่นมือออกไป วันเพยก็ส่งขวดเจลอาบน้ำให้เขาจากอีกทาง
 “เชี่ย เอาใจใส่ขนาดนี้เลย!” เขาลืมตาข้างหนึ่งมองวันเพย “ว่ามา
 บัตรอาบนํ้านายเงินหมดอีกแล้วใช่ไหม”

“เปล่าสักหน่อย!” วันเพยจืปาก หยุดครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจ “แต่ก็
 ใกล้จะหมดแล้ว...”

“ก็ไปเติมสิ!” เปียนหนานไปยืนดูเจลอาบนํ้าอยู่อีกฝั่ง ให้วันเพยใช้
 ฝักบัว

“ไม่มีเงินเติม” วันเพยพูดอย่างเศร้าหมอง

“นายเอาเงินไปทำอะไรหมดล่ะ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเบียร์ ไม่เล่นไพ่
 ไม่จีบสาว...” เปียนหนานนับเป็นชุด นับพลางคิดว่าวันเพยถือได้ว่าเป็น
 ตัวอย่างด้านศีลธรรมของห้องเทนนิสของพวกเขาจริง ๆ

“ใครว่าฉันไม่จีบสาว!” วันเพยเอ่ยขัดเขา “ฉันต้องเก็บเงินซื้อของขวัญ
 ให้สวีหฺยู่หน่อย”

“วันเกิดเธอ?” เปียนหนานผลักเขาออก ยืนใต้ฝักบัวแทน

“อืม อ้อ สร้อยเส้นนั้นที่ครั้งที่แล้วนายซื้อให้จางเสี่ยวหงช้อมา
 จากไหน...” วันเพยพูดได้ครั้งหนึ่งก็เงยบลง “ช่างเถอะ แพงเกิน”

“นายเอาไหม ถ้าเอาฉันก็จะให้” เปียนหนานถาม

เดือนที่แล้วตอนวันเกิดจางเสี่ยวหงเขาซื้อสร้อยคอให้ ผลคืออีกฝ่าย
 ไม่รับ ไม่ให้แม้แต่โอกาสเขาได้พยายาม บล็อกเขาทั้งเบอร์โทร. วิแชต
 คิวคิว ครึ่งเดือนผ่านไปถึงจะปลดบล็อก

จนตอนนี้สร้อยคอก็ยังคงร้องเพลงรักอันเศร้าโศกอยู่ในตู้

“ช่างเหอะ เพื่อจางเสี่ยวหงเห็นแล้วบอกว่าไม่ใช่เส้นที่ฉันไม่เอา
 เมื่อเดือนที่แล้วเธอ ฉันจบเทเลยัั้น” วันเพยส่ายหัว “น่าเสียดาย แพง
 ขนาดนั้น ไม่งั้นก็เก็บไว้เถอะ คราวหน้าฉันจีบสาวที่ไม่ใช่โรงเรียนสาธุ
 แล้วค่อยให้ฉัน...”

“วันนั้นจางเสี่ยวหงไม่แม้แต่จะมองหน้าฉัน ไม่ต้องพูดถึงสร้อย
 เลย” เปียนหนานอาบนํ้าเสร็จ หัวเราะฮึ ๆ ไปยืนอีกฝั่งหยิบผ้าขนหนูซับน้ำ
 ตามตัว

“หน้าหล่อขนาดนี้เธอยังไม่มอง” วันเพยมองเขา “นายเศร้าไหม”

“เศร้า” เปียนหนานพยักหน้า “นายว่าทำไมเธอจิบยาขนาดนี้ ถ้าเป็นคนอื่นปานนี้จิบติดไปนานแล้ว”

“เพราะว่า” วันเพยลังเลครู่หนึ่งก่อนปิดน้ำ “คู่แข่งของนายโคตรแข็งแกร่ง”

“คู่แข่ง?” เปียนหนานตะลึง “ฉันมีคู่แข่งด้วยหรอ ทำไมฉันไม่รู้”

“นายนะชินกับสาวที่แค่วักมือก็มา จิบจางเสี่ยวหรงก็ไม่จริงจัง แล้วก็โคตรจะไม่ใส่ใจ สถานการณ์ศัตรูก็ไม่ว่าเรื่องรู้ราว...”

“อย่ามัวแต่พูดมาก!” เปียนหนานขัดวันเพยอย่างหงุดหงิด เขาตามจิบจางเสี่ยวหรงสองเดือน จิบๆไปอย่างนั้นจริง ๆ แล้วก็ไม่ว่าเรื่องรู้ราวตัวเองจริง ๆ

“นายไม่รู้หรอว่าวันเกิดจางเสี่ยวหรงออกไปกับใคร” วันเพยยังอยากจะลีลา ผ้าขนหนูในมือเปียนหนานก็พาดเข้าที่หลัง เขากุมหลังร้อง “โอ๊ย! ชิวอี้! ชิวอี้!”

“ใคร ชิวอี้? ฉันยังมีทางเก่งกันหนาวเลย!” เปียนหนานไม่มีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับชื่อนี้ จึงพาดเข้าที่ก้นวันเพยอีกที “ชิวอี้ ใครอะ”

“แม่ง เบา ๆ หน่อย!” วันเพยกุมก้น “ปัสสาวะอาชีวะ เทอมที่แล้วค่อนข้างอวดดีเลย นายไม่เคยได้ยินสักนิดเลยหรอ”

เปียนหนานสะบัดผ้าขนหนูใส่ วันเพยรีบหลบ ผ้าขนหนูจึงพาดใส่อากาศเสียงดัง

“ฉันคิดว่านายรู้ซะอีก” วันเพยเสริมอีกประโยค จ้องหน้าเขา

เปียนหนานไม่พูดอะไร สีหน้าดูไม่ค่อยดีนัก

ในเขตที่มีความเป็นเมืองและชนบทผสมผสานกันอย่างปloom ๆ ที่นกไม้ชี้ใส่แมวไม่ค้างคินนี้ อ้างว่าจะพัฒนาเป็นใจกลางเมืองแห่งที่สองภายในสิบปี จริง ๆ แล้วอยู่ห่างจากในเมืองไม่ไกล แต่ห้าปีผ่านไปก็มีแค่รถโดยสาร

² หมายถึง ชุดกันหนาวแขนยาวขาวยาว ใช้สวมด้านในเสื้อผ้าเพื่อกันหนาว

ประจำทางถึงที่ที่สองเที่ยว ความไม่ถูกต้องกันของนักเรียนโรงเรียนกีฬา กับนักเรียนอาชีวศึกษาก็มีมาหลายปีแล้วเช่นกัน

แถวนี้มีอยู่แค่สามโรงเรียน

โรงเรียนกีฬา โรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนการสาธารณสุข

โรงเรียนการสาธารณสุขมีสาวเยอะและสวย ที่เหลืออีกสองโรงเรียน มีแต่พวกฮอร์โมนพลุ่งพล่านเกินทั้งนั้น

เดิมทีสาว ๆ ในโรงเรียนกีฬาก็น้อย ยังมีสาวอีกครั้งบิกีนีกว่าผู้ชายเสียอีก ฉะนั้นผู้ชายที่อดกลั้นจนใกล้จะเป็นโรคต่อมไร้ท่อผิดปกติใน 'ใจกลางเมืองแห่งที่สอง' แทบทุกคนจึงพุ่งเป้าไปที่สาวน้อยอ่อนหวานจากโรงเรียนการสาธารณสุข

ปกติทั้งสองโรงเรียนก็กินม้อดึก จองคอมพิวเตอรืในบ้านเน็ต ปัญหาที่เดิน ๆ อยู่แล้วขัดตากันเกิดขึ้นเรื่อย ๆ บวกกับปัญหาแย่งสาว ความสัมพันธ์ในหลายปีนี้เรียกได้ว่าอยู่ร่วมกันไม่ได้

เปียนหนานอยู่โรงเรียนกีฬามาตั้งแต่มัธยมต้น ฉะนั้นเขารู้เรื่องบุญคุณความแค้นที่เขียนหนังสือได้เป็นเล่มแถวนี้เป็นอย่างดี

พอได้ยินว่าชีวิตนี้เป็นนักเรียนอาชีวศึกษา ในใจก็อึดอัดขึ้นมาทันที

“เม่ง” เขาสรุปคำหนึ่งสั้น ๆ ให้ศัตรูหัวใจตนเอง ก่อนหยิบเสื้อผ้ามารใส่ “ยังมีเรื่องอื่นอีก ฟังไหม” วันเพยสวมกางเกงพลางถาม

เปียนหนานมองเขาทีหนึ่ง ไม่พูดอะไร หลังจากวันเพยสวมเสื้อผ้ายเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองก็เดินออกจากห้องอาบน้ำ วันเพยทำตัวเป็นเครื่องกระจายข่าวซุบซิบอยู่ด้านข้าง “ได้ยินว่าไฉ่น่ะโคตรอวดดี หลังไฉ่เวอร์ ต่ำกว่าเรียนจบ ทางฝั่งอาชีวะก็มีศึกในไม่หยุดเลยใช้ไหมล่ะ มันมาครึ่งเทอมก็จัดการเรียบร้อยแล้ว...”

“เกี่ยวอะไรกับฉัน” เปียนหนานมองเขา

“ก็ได้ ๆ ๆ พูดอะไรที่เกี่ยวกับนายหน่อยก็ได้ ก่อนหน้านี้ไม่กล้าบอกนาย เพราะคิดว่านายน่าจะรู้เองได้” วันเพยหยุดครู่หนึ่ง รอเปียนหนานรับคำ แต่อีกฝ่ายกลับไม่พูดอะไร เขาทำได้แค่กระแอมกระไอพูดต่อจนจบ “ได้ยินมาว่า ไฉนมานะ จางเสี่ยวหลงกำลังตามจับมัน”

เปียนหนานถีบประตูห้องพัก ประตูกระแทกเข้ากับผนังเสียงดัง รอยแยกบนบานประตูที่เดิมที่ก็พยายามขยายออกกว้างขึ้นกว่าเดิมไม่น้อย ทันที

ซุนอี้ผ่านกับจูปินที่กำลังยืนมองฟ้าข้างหน้าต่างในห้องถึงกับสะดุ้ง ซุนอี้ผ่านโยนส้อมในมือใส่เปียนหนาน “เป็นบ้าหรือไง! ไปกินยาไป!”

“นายสองคนคบกันหรือ” เปียนหนานรับส้อมไว้ได้ ปอกเปลือกแล้ว กัดคำหนึ่ง “จูบโชว์หน่อย”

“นายสองคนก็รักกันได้เลยนี่” ซุนอี้ผ่านเดินมาทางเปียนหนาน มองหน้าเขาอยู่พักหนึ่ง “เหลาเจียงไม่ได้ลงโทษพวกนายจนตายหรือเนี่ย”

“กลางคืนออกไปไหม” เปียนหนานยัดเสื้อผ้าที่ใส่แล้วลงในถุงพลาสติก ก่อนโยนเข้าไปในตู้

“ไม่ไป เหลาเจียงเพิ่งจับพวกนายได้ ยังจะออกไปอีก?” จูปินส่ายหน้า

โรงเรียนกีฬการบริหารระบบกึ่งปิด ปกติไม่ให้ออกนอกโรงเรียน สุดสัปดาห์ออกไปเที่ยวเล่นได้พักหนึ่ง แต่คนที่ป็นก้าแพงออกไปหาอิสระ ฟุ้งไปยังร้านอาหารม้อดติกและร้านเน็ตในตอนกลางคืนมีไม่น้อย

“เขาจะจับได้ทุกวันเลยหรือไง” เปียนหนานนอนลงบนเตียงอย่าง ไม่สนใจ จริง ๆ แล้วน้อยครั้งที่โรงเรียนจะจับคน ถ้าอยากจะจับจริง ๆ ไปร้านเน็ตแบบเหมาคืนครั้งเดียวก็จับได้เป็นกระปุก “ฉันยังไม่ได้กินข้าวเลย”

“ถ้ากางเกงฉันไม่โดนตะปูเกี่ยวก็ไม่มีทางโดนจับได้หรอก!” วันเพีย ยังคงคิดถึงตะปูเวรนั้นบนก้าแพงอยู่

“ใช่ คินนี่ไม่ใส่กางเกงป็น” เปียนหนานหยิบมือถือออกมาดู น้ำหลิน ตอบกลับข้อความเขาอีกแล้ว [งั้นพรุ่งนี้ให้เหลาอู่เอาเสื้อผ้าไปให้เรานะ]

เปียนหนานมองวันที่ ไม่ตอบข้อความอีก เขาคิดว่าน้ำหลินน่าจะ ไม่อยากให้เขากลับบ้าน

เปียนหนานหิวมาก เหนื่อยมาทั้งบ่ายข้าวก็ไม่ได้กิน ห้องข้าง ๆ มา เล่นไฟเขายังไม่มีอารมณ์ ใส่หูฟังนั่งฟังเพลงอยู่บนเตียง

จนกระทั่งสามทุ่มกว่าก็ลืมนั่งเข้านอนเลยออกจากห้อง ออกไป ทางหน้าต่างห้องอาบน้ำชั้นสาม เดินตามท่อน้ำลงไปจนถึงด้านหลังหอพัก

สำหรับเหล่านักเรียนโรงเรียนกีฬา กำแพงสูงสองเมตรกว่าของโรงเรียน ไม่มีประโยชน์อะไร เทียบสองที่ก็ออกไปได้แล้ว

ตอนที่เปียนหนานกระโดดข้ามกำแพงมาก็คพบว่าข้างกำแพงมีคนนั่ง ยองๆ อยู่หลายคน ตอนเขาลงไปเกือบจะเหยียบลงบนหัวคน

“เซีย ไครวะเนีย โคตรเลือกที่โดดเลย!” คนที่นั่งอยู่เต็งตัวขึ้นมา

“ฉั่นเอง” เปียนหนานตอบกลับ เห็นชัดแล้วว่าเป็นพันธมิตรจากห้อง บาสเกตบอล คนที่เหลือเปียนหนานก็ค่อนข้างคุ้นตา มีทั้งห้องบาสเกตบอล ทั้งห้องวอลเลย์บอล ล้วนแต่เป็นนักก่อเรื่อง

ด้านหลัง วันเพยก็กระโดดลงมาแล้ว “โอโฮ ประชุมกันเหวอเนีย”

“นายสองคนจะไปไหน” พันธุ์เฟิงถาม

“หาอะไรกิน” เปียนหนานดึงคอเสื้อ

เขารู้ว่าพวกพันธุ์เฟิงนั่งอยู่ตรงนี้ไม่ใช่เพื่อคุยเล่นกัน เขาตกทาย ไม่กี่ประโยคก็คิดจะจากไป

ถึงเขาจะไม่ใช่นักเรียนดีอะไร ตั้งใจต่อเติมมากกว่าเข้าเรียนฝึกซ้อม เยอะ แต่เขาพึ่งโดนเหลาเจียงลงโทษมาจึงไม่อยากก่อเรื่องอะไรอีก

เฟิงจะเดินไปได้ก้าวเดียว พันธุ์เฟิงก็เรียกเขาไว้ “เปียนหนาน เตี่ยว พวกนายมาช่วยหน่อยสิ”

“ที่ไหน” เปียนหนานหยุดเดิน พันธุ์เฟิงออกปากทั้งที่ เขาไม่ไปไม่ได้ ปกติทางอาชีพศึกษาถ้าไม่รู้กันจนมีลูกพี่ก็ไม่ถือว่าจบ ต่างจากโรงเรียน กีฬา ทุกคนต่างเคยฝึกซ้อม พวกที่ว่ายากไม่มีใครยอมใคร ปกติไม่ชอบหน้า กัน แต่เวลาสำคัญกลับรวมตัวกันได้

“ร้านเน็ตตงซิง” พันธุ์เฟิงก้มหน้าดูมือถือ “สี่ทุ่มครึ่ง”

“ดักไคร” วันเพยถาม

“ซิ่วอี่” พันธุ์เฟิงตอบ

พอวันเพย ได้ยินชื่อนี้ก็นิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็รีบหันมามอง
เบียนหนาน

“อืม” เบียนหนานตอบรับ ไม่ได้ถามอะไรอีก มือล้วงกระเป๋าทางเกง
เดินจากไป

“เซียะ จะจัดการชีวิต” วันเพยเดินตามมาได้ระยะหนึ่งแล้วถึงพุดขึ้น
เสียงเบา น้ำเสียงแผ่วไว้ด้วยความตื่นเต้น “ตรงใจนายพอดีเลยใช่ไหม”

“ตอนนี้ฉันอยากหาอะไรกิน” เบียนหนานความหาลูกอมในกระเป๋า
อยู่นานสองนาน ผลคือความได้แค้ใบเสร็จชูเปอร์มาร์เก็ต เขาหันมองไป
รอบๆ “ไปกินที่ไหน”

“ร้านคนบ้านเดียวกันแล้วกัน ฉันอยากกินแป้งห่อไส้ร้านนั้น” วันเพย
ตอบ หยุดพักหนึ่งแล้วพุดต่อ “ฉันว่าแล้วพันอ๊อฟึงต้องหาเรื่องชีวิตเป็นคน
แรก แค่นี้ก็ไม่ถึงว่ามันจะทนมาได้ถึงเทอมนี้”

“เวลานี้ยังจะมีแป้งห่อไส้บ้านนายสิ...” เบียนหนานชี้ร้านอาหาร
เรียงรายด้านหน้า “กินบะหมี่ผัดอะไรก็พอแล้ว”

“แล้วแต่เลย คุณชายใหญ่อย่างนายยังไม่เลือก ฉันก็ยังยังงี้ก็ได้”
วันเพยโบกมือโบกมือ ไม่ใส่ใจที่เปลี่ยนจากแป้งห่อไส้เป็นบะหมี่ผัด “ถ้าเป็น
บะหมี่ผัด ฉันเลี้ยงนายแล้วกัน”

เปียนหนานกับวันเพยนั่งรออะหมี่ผัดที่โต๊ะสำหรับสองคนริมหน้าต่างในร้านอาหารเล็กๆ

ที่แห่งนี้พอเลยสามทุ่มก็มีแค่ร้านเน็ต ร้านคาราโอเกะใต้ดิน และร้านอาหารมื่อดึกที่ยังมีไฟสว่างอยู่

เปียนหนานเอียงหัวมองนอกหน้าต่างอยู่ตลอด แต่ก็มองไม่เห็นอะไร ไฟถนนก็อยู่ห่างกันเป็นโยชน์ ยังมีดวงที่โดนฟาดจนพังแล้วยังไม่ได้ซ่อมอีก ไม่น้อย ด้านนอกมืดสนิท บนกระจกสะท้อนได้เพียงแค่ภาพในร้านอาหาร

ทั้งร้านมีกันอยู่สี่คนรวมเข้ากับวันเพย อีกโต๊ะน่าจะเป็นนักเรียนอาชีวศึกษา ก้มหน้าก้มตากินอะหมี่ ไม่พูดอะไรสักประโยค

“อาทิตย์นี้นายไม่กลับบ้าน?” วันเพยถามขึ้นมา

“อืม” เปียนหนานพยักหน้า หยิบมือถือออกมาดูพักหนึ่ง ส่งข้อความไปหาจางเสี่ยวหวง

[วันเสาร์มีเวลาออกมากินข้าวกันไหม]

ปกติเขาจะไม่ใช้ประโยคคำถามแบบนี้ நடสาว บอกไปเลยว่าวันเสาร์จะเลี้ยงข้าวเธอก็จบแล้ว แต่ใช้ไม่ได้กับจางเสี่ยวหวง

“ไม่กลับอีกแล้ว? อาทิตย์ที่แล้วนายก็ไม่ได้กลับนี่” วันเพยโพสท่าชูสองนิ้ว

“กลับไปก็ไม่ได้ทำอะไร” เปียนหนานยกมือถือถ่ายรูปวันเพย “มะรีนนี่วันเกิดเปียนชินอวี๋ ฉันจะกลับไปทำไม”

เปียนชินอวี๋เป็นน้องสาวต่างแม่ของเปียนหนาน อายุน้อยกว่าเขาแค่ครึ่งปี ตั้งแต่เล็กเปียนหนานก็ไม่มีเรื่องอะไรให้คุยกับเธอ จนถึงตอนนี้สิบกว่าปีมาแล้ว ประโยคที่พูดเอามารวมกันน่าจะยังไม่ได้กลอนบ้านๆ สักบท

เทียบกับพูดกันตรงๆ แล้ว พูดกันอ้อมๆ น่าจะเยอะกว่าหน่อย

ปกติจะเป็นแบบนี้ เปียนชินอวี๋พูด “พ่อคะ เปียนหนานตีหนู” เปียนหนานบอกว่า “ผมเปล่า” เปียนชินอวี๋พูด “แม่คะ เปียนหนานแย่งตุ๊กตาหนู” เปียนหนานบอกว่า “ผมเปล่า”

“หลักๆ คืออยากหลบเปียนเฮ่าไช่ไหมล่ะ” วันเพยรินชาให้เขาแก้วหนึ่ง วันเพยรู้จักกับเขาตั้งแต่เข้าเรียนโรงเรียนกีฬาตอนมัธยมต้น อีกฝ่ายรู้เรื่อง

ละครดราม่าศีลธรรมจรรยาของบ้านเขาเป็นอย่างดี

“อึม” เปียนหนานดื่มชาอีกหนึ่ง “วันเกิดน้องสาวเขา เขาต้องกลับบ้านแน่”

เปียนเฮ่าเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของเปียนซินอวี่ เปียนหนานไม่มีแม่แต่คำจะพูดกับเขา เห็นหน้าแล้วขัดตาก็ต่อยกันทันที

“ไปบ้านฉันสิ” วันเพยว่า “แม่ฉันบอกว่าอาทิตย์นี้จะห่อเกี้ยว นายชอบกินเป้งโรตตีที่แม่ฉันทอดไม่ใช่เหรอ ให้แม่ทำให้นายกิน”

“ค่อยว่ากัน” เปียนหนานโบกมือถือไปมา “ถ้าจางเสี่ยวหรงไม่ไปกินข้าวกับฉัน ฉันก็จะไปกินเป้งทอดบ้านนาย”

“นายสองคนจะกินข้าวกันสองวันเลยหรือไง” วันเพยจืปาก

เปียนหนานยิ้มไม่พูดอะไร

กินบะหมี่ผัดเสร็จ จางเสี่ยวหรงถึงจะตอบข้อความกลับมา

[หลายวันนี้นั้นอารมณ์ไม่ดี]

“เอาใจยากจริง ๆ ร่อเป็นชาติแต่ตอบประโยคเหลวไหลกลับมา” เปียนหนานขมวดคิ้วมองมือถือ “อารมณ์ไม่ดีไม่อยากกินหรืออารมณ์ไม่ดีแล้วต้องกินกันแน่ กินไม่กินแต่คำเดียวต้องเหนื่อยขนาดนี้เลย”

“ผู้หญิงก็เป็นแบบนี้หมดไม่ใช่หรือไง” วันเพยขยับเข้ามาดูแล้วหัวเราะอยู่นาน

“พูดไปเรื่อย นายคุยกับพวกหลั่ตานเหนื่อยขนาดนี้ไหม” เปียนหนานลุกขึ้นก่อนสวมเสื้อคลุม

“คุยกับหลั่ตานไม่เหนื่อย นายก็ตามจิบหลั่ตานสิ” วันเพยส่งเสียงจี้ ๆ

“ดูเกิน” เปียนหนานแยกเขี้ยวแล้วจืปากเช่นกัน ก้มหน้าตอบกลับจางเสี่ยวหรง

[ออกมาเถอะ ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าเธอจะอารมณ์ดี]

ออกมาจากร้านอาหาร ยังมีเวลาอีกพักหนึ่งกว่าจะถึงสี่ทุ่มครึ่ง เปียนหนานกับวันเพยเดินเอื่อย ๆ ไปยังร้านเน็ตตงซิง

เพราะแถวนี้มีสามโรงเรียน ฉะนั้นนอกจากร้านอาหารแล้ว ร้านเน็ตถือว่า
มีเยอะที่สุด มีร้านเล็กร้านใหญ่รวมกันสิบกว่าร้าน

แต่ร้านเน็ตก็ต้องแบ่งถิ่น ปกตินักเรียนโรงเรียนกีฬาจะไม่ไปทาง
ฝั่งร้านเน็ตตงซิงสองสามร้านนั้น นักเรียนอาชีวศึกษาก็จะไม่มาร้านเน็ต
ทางฝั่งโรงเรียนกีฬา

ถ้าเวลานี้มีคนมาโผล่อยู่ในถิ่นของอีกฝ่าย อย่างนั้นก็หมายความว่า
มาหาเรื่อง

อย่างเปียนหนานกับวันเพยประเภทที่สวมชุดกีฬาทั้งตัว กระทั่ง
เสื้อคลุมยังมีแถบข้างสีขาว แคมองก็รู้ว่าเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬา เดิน
ใกล้ ๆ นักเรียนอาชีวศึกษาสะดุดตาเป็นอย่างยิ่ง

ระหว่างทางพวกเขาเดินผ่านตึกใหม่สองตึกที่ยังสร้างไม่เสร็จ
เปียนหนานเดินเข้าไปดู เจอท่อเหล็กสองท่อน เขาลองกะน้ำหนักในมือ
แล้วส่งท่อนหนึ่งให้วันเพย “อีกเตี้ยทำตัวฉลาด ๆ หน่อย อย่าให้ตะปูเกี่ยว
กางเกงอีกล่ะ”

“แม่ง” วันเพยรับท่อเหล็กมา

เปียนหนานไม่รู้ว่าพันอึ้งเฟิงเรียกคนมาหาอะไร แต่ดูจากที่นั่งกันอยู่
ข้างกำแพงหลายคนนั้น ตามระดับการต่อยตีของมัธยมปลายแล้วฝีมือถือว่า
อยู่ในระดับกลางถึงสูงเลย ไม่ใช่คนที่รับมือได้ง่าย ๆ ลงมือรุนแรง ยังต้อง
รวมวันเพยเข้าไปด้วย

แม้วันเพยป็นกำแพงยังโดนตะปูเกี่ยวติดอยู่บนกำแพงได้ แต่ตอน
ต่อยตีถือว่าตั้งใจและเชี่ยวชาญ แรงนั้นต้องเกินระดับของนักเรียนมัธยม
ปลายทั่วไปแน่นอน ถ้าบ๊วยังตั้งใจไม่อยู่ก็ได้เป็นนักเลงหัวไม้แห่ง

เปียนหนานไม่นับตัวเองรวมอยู่ในนี้ เขาก็ต่อยตีตั้งแต่อุนบาลไม่เคย
หยุด เพราะต่อยตีบ่อยเขาถึงโดนพ่อจ่ายเงินยัดเข้าโรงเรียนกีฬา บอกว่า
เพื่อลดพลังลงหน่อย แต่ปกติเขาไม่หาเรื่องก่อน แค่เขาความอดทนต่ำ เจอ
คนมาหาเรื่องเขาจะขึ้นง่ายแค่นั้น

เดินได้ไม่นานก็เห็นคำว่าร้านเน็ตตงซิงสีคำสองแสงแวววาวภายใต้
ไฟสปอตไลท์

เปียนหนานกระซิบท่อนเหล็กในมือ ไม่เห็นคนของพันอ้อเฟิง พันอ้อเฟิงไม่ใช่คนที่จะหนีก่อนก่อเรื่อง ความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียวคือพวกเขาเข้าร้านเน็ตไปแล้ว

“ไปด้วยกัน” วันเพยรีบเดินนำหน้าเขา

เมื่อเดินไปจนห่างจากร้านเน็ตเพียงแค่ห้าสิบเมตร เขาสองคนก็ได้ยินเสียงอะละลอยมาจากในร้าน จากนั้นเห็นคนวิ่งออกมาจากด้านใน

“ดักที่ประตู” เปียนหนานพูด ทั้งสองคนวิ่งไปยังประตูทางเข้า

หลายคนที่วิ่งออกมาตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง เห็นสีหน้าได้ชัดเจน ภายใต้อำนาจไฟ คนพวกนี้ไม่ใช่เป้าหมายของพวกเขา แค่ออกใจคนติดกันจึงหนีออกมา

จากนั้นก็มีคนที่มีหน้ามึนรอยเลือดวิ่งออกมาอีกสองคน ถืออะไรบางอย่างอยู่ในมือ สิ่งที่เป็นโลหะสะท้อนแสงออกมา วันเพยพุ่งตัวพาดท่อนเหล็กไปยังแขนของคนด้านหน้า

ท่อนเหล็กของเปียนหนานพาดไปยังมือของอีกคน ของในมือคนนั้นตกลงบนพื้นดังเคาะ เขากวาดตามอง เป็นที่ว่างแขนสแตนเลสที่ถอดออกมาจากเก้าอี้ในร้านเน็ต

เปียนหนานพาดลงไปบนไหล่เขาอีกครั้ง คนคนนั้นร้องโหยหวนกุมไหล่ โอนเอนไปมา แต่ไม่นานก็ยื่นมือออกไปคิดจะหยิบที่ว่างแขนบนพื้นขึ้นมา เปียนหนานใช้เท้าเตะที่ว่างแขนออกไป แล้วถีบใส่ศีรษะเขา

ถีนี่เขาไม่ได้ใช้แรงเท่าไร แต่คนคนนั้นก็ยังไม่โดนเขาถีบจนล้มลงกับพื้น

เปียนหนานกับวันเพยล้มสองคนนี้ได้ กำลังจะพุ่งเข้าไปในร้านเน็ต แต่จู่ๆ ก็มีพวกอาชวีศึกษาสี่ห้าคนอาวุธครบมือพุ่งออกมา พอออกมาก็พาดไปทั่วทุกทิศอย่างไม่ออมแรง

เปียนหนานยังไม่ทัน ไม้รู้ว่าอะไรในมือใครชัดมาทางหน้าเขา เขายกมือขึ้นบัง หลังมือเจ็บแปลบขึ้นมาทันที

“ไอ้เวรเอ๊ย” เปียนหนานด่าออกมา ไม่มีเวลาสนใจอย่างอื่นแล้ว เหยี่ยงท่อนเหล็กพาดไปยังคนด้านหน้า

ท่อนเหล็กในมือพาดลงไปบนตัวคน สะเทือนจนมือชาเล็กน้อย ระหว่าง

ตะลุมบอนเบียนหนานเองก็โดนไปหลายที เขาสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้น บนตัวมีแค่เสื้อยัด ด้านนอกเป็นเสื้อคลุมบางๆ สองสามทีที่โดนฟาดทำให้เขารู้สึกโมโหขึ้นมาบ้างแล้ว

คนวิ่งออกมาจากร้านเน็ตไม่น้อย หน้าประตูมีแค่เบียนหนานกับวันเพยสองคน จึงกันไม่อยู่ โดนพวกเขาชนออกไป

พันอี่เฟิงพาพรรคพวกไล่ตามออกมา ดูจากท่าทีแล้วน่าจะได้เปรียบ พอออกมาเห็นเบียนหนานก็ถามว่า “ไม่เป็นไรใช่ไหม!”

“ไม่เป็นไร” เบียนหนานตอบ

“ตาม!” พันอี่เฟิงตะโกน “ไม่ว่าใครเม่งก็อย่าคิดจะหนี!”

พวกอาชีวะศึกษาวิ่งไปถึงกลางถนนแล้ว เบียนหนานวิ่งตาม ใช้มือคว้ารั้วกันถนนกระโดดข้ามออกไป ชัดท่อไปยังข้อพับเข่าของคนหนึ่ง คนคนนั้นทรุดลงกับพื้นลืงตัวไปบนถนน วันเพยไล่ตามไปถีบเข้าที่หลัง

การยกพวกตีกันมักจะใช้เวลาสั้นๆ ตั้งแต่เบียนหนานกับวันเพยเริ่มร่วมตะลุมบอนจนถึงคนกลุ่มหนึ่งวิ่งหนีคนกลุ่มหนึ่งวิ่งตามบนถนนใช้เวลาไปแค่ห้าหกนาทีเท่านั้น

ครั้งนี้เป้าหมายของพันอี่เฟิงคือชีวอี่ แต่จนถึงตอนนี้เบียนหนานก็ยังไม่ว่าในกลุ่มคนที่ผสมปนเปกันนี้คนไหนคือชีวอี่ แคคิดว่าลูกพี่คนใหม่ของอาชีวะศึกษาทั้งคนกลับสู้ไม่ได้ขนาดนี้

ตามแล้วหนี หนีแล้วหยุด หยุดแล้วตีกันสองสามที จากนั้นต่อด้วยตามแล้วหนี หนีแล้วหยุด หยุดแล้วตีกัน...หลังจากเป็นแบบนี้วนไปสองสามครั้ง เบียนหนานก็ได้ยินเสียงกรีดลั่นๆ ของผู้หญิงดังมาจากทางด้านหลัง

เบียนหนานรู้สึกว่เสียงนี้ค่อนข้างคุ้นหู จากนั้นด้านหลังก็มีเสียงของผู้ชายที่ค่อนข้างทุ้มต่ำดังขึ้น “เฮ้ย”

เฮ้ยบู๋นายสิ เบียนหนานหันกลับไป

จักรยานสี่เขี้ยวเ็นออนฟุงมาจากด้านหลัง พรึบตาเดียวก็มาถึงด้านหน้าเขา เบียนหนานเห็นแค่คนบนรถสวมแมสก์ ดวงตาล้ำลึกเหนือแมสก์ที่โผล่ออกมาสะดุดตาเป็นอย่างยิ่ง ไม่รอให้เขาตั้งตัว ไหล่ขวาที่โดนชดเข้าอย่างแรง

ความเจ็บปวดรุนแรงที่ได้รับทำให้เบียนหนานเกือบจะร้องออกมา

ท่อเหล็กในมือก็เกือบจะร่วง

คนคนนี้เป็นจักรยานผ่านเขาไปราวกับสายลมพัดผ่าน มือซ้ายยก
กระบองตำรวจพลาสติก อาศัยแรงเฉื่อยไปด้านหน้าของจักรยาน พาดลงบน
กระดุกซีโครงขาวของวันเพย์ที่อยู่ด้านหน้า

วันเพย์ไม่ได้ป้องกัน โชเซล์มลงบนพื้น

“ข้างหลัง!” เปียนหนานตะโกนเตือนพวกพันธมิตร

แต่สองสามวินาทีระหว่างที่คนด้านหน้าหันกลับมา จักรยานก็พุ่งตรง
ไปด้านหลังพันธมิตรแล้ว ขณะที่พันธมิตรหันกลับมา คนบนรถก็ยกแขนขึ้น
กระบองตำรวจเสยเข้าที่คาง พันธมิตรโดนเสยคางจนหงายไปด้านหลังอย่าง
แรง ล้มลงบนพื้น

ในตอนนี้อะ พวกอาชีวศึกษาต่างหยุดวิ่งหนี หันกลับไปมอง

แม่ง!

เปียนหนานเปลี่ยนไปถือท่อเหล็กที่มือซ้าย พุ่งเข้าไป

ไม่ว่าก่อนหน้านี้ผลการต่อสู้เป็นอย่างไร แต่พอพันธมิตรที่เป็นหัวโจก
ในครั้งนั้นโดนชุดจนล้มลงแล้วก็หมายความว่าโรงเรียนก็พาสบายหน้า

และสัญญาตัญญอยังบอกเขา คนคนนั้นคือชีวิต

หลังพันธมิตรโดนเสยจนล้ม คนบนรถจักรยานหยุดอยู่พักหนึ่ง
เปียนหนานอาศัยจังหวะนี้พุ่งไปประชิดตัวเขา

ท่อเหล็กในมือเตรียมจะซัดไปที่หน้าเขา

คนคนนั้นมีปฏิกิริยารวดเร็ว ยกมือขึ้นมาบังก่อนที่จะเปียนหนานจะซัด
โดนหน้า

แต่ครั้งนี้เปียนหนานออกแรงไม่น้อย ท่อเหล็กซัดโดนมือซ้ายของเขา
ก่อน จากนั้นปลายท่อเหล็กก็กระแทกลงบนทางตาเขาอย่างแรงตามแรงเฉื่อย

ขณะที่เปียนหนานเตรียมจะพาดเป็นครั้งที่สอง คนคนนั้นก็ปั่น
จักรยานพุ่งออกไป

คนคนนั้นหันกลับมามองเขา เปียนหนานเห็นเลือดไหลออกมาตาม
แผลใต้ทางตาเขา

ตอนที่พันธมิตรถูกดึงขึ้นมาจากพื้น คางที่โดนชุดจนเปลี่ยนรูปไป

เล็กน้อยกับใบหน้าบิดเบี้ยวดูแล้วค่อนข้างน่าอนาถ

“แม่ง...” พันอึ้งฟังตาออกมาครึ่งประโยคอย่างเจ็บปวด พุดไม่ค่อยขัดคิดว่าลั่นก็น่าจะโดนกัดไปด้วย

“ออกจากตรงนี้นัก่อน” เปียนหนานพุด พันอึ้งเจ็บผิที่จริง ๆ เป็นผู้นำเรื่องในครั้งนี แต่คาจโดนช้ตจนเบี้ยวแล้วระทบการออกคำล้ง

เดิมทีพวกอาชีวะศึกษาโดนทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส พอใครก็ไมรู้ไพล่มา ก็ฮึกเหิมขึ้นมทันที้ มีสองสามคนอยากจะพุ่งเข้ามา คนคนนั้นกลับห้ามไว้ พุดเสียงอู้ “ไป”

หลังทั้งสองฝ่ายทิ้งประโยคเจ็บแสบไว้ พวกอาชีวะศึกษาก็จากไป

พวกอาชีวะศึกษาโดนทำร้ายค่อนข้างหนัก ถ้าการตะลุมบอนครั้งสุดท้าย ไม่ใช่เพราะคนคนนั้นล้มพันอึ้งได้ วันนีต้องถือว่าพวกเขาหาเรื่องสำเร็จแล้ว

ทางด้านโรงเรียนกีฬา นอกจากพันอึ้งเฟิง คนอื่นบาดเจ็บไม่มากเท่าไร คนพวกนี้กำยำล่ำสัน โดนฟาดไม้ก็ถือว่าจี้บจ้อย

วันเพยโดนฟาดค่อนข้างแรง ตอนนีดูไม่ออกว่าเจ็บหนักตรงไหน

ทั้งสองคนไปห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลที่อยู่ห่างจากจุดนั้นกิโลเมตร กว่า ๆ เป็นเพื่อนพันอึ้งเฟิง คนอื่นแยกย้ายกันหมดแล้ว บ้างก็ไปร้านเน็ต เปียนหนานกับวันเพยปั่นกำแพงกลับโรงเรียน

ตอนที่ปั่นขึ้นตามท่อน้ำ เปียนหนานถึงพบว่าไหล่ของตัวเองเจ็บกว่าที่คิด ต้องใช้แรงถึงจะยกแขนขวาขึ้น ทั้งยังออกแรงไม่ได้อีก

“ไอ้เวร!” เปียนหนานปั่นเข้าไปในห้องอาบนํ้า ฟิงผนังตาออกมา จากนั้นยื่นมือไปดึงวันเพยที่เกาะอยู่บนขอบหน้าต่างซึ่งเข้ามาไม่ได้เพราะเจ็บซี่โครงเข้ามา

“แม่ง” วันเพยถกเลือดตัวเองขึ้น ไตซี่โครงขวามีรอยซ้ำจำใหญ่ “แม่ง!”

เปียนหนานกดลงบนรอยช้ำนั้น “กระตูกซี่โครงไม่หักก็พอ”

“แม่งเลิกกดได้แล้ว” วันเพยหลบอย่างไร “เจ็บ...น่าจะไม่หัก”

“คนนั้นคือชีวะอี้?” เปียนหนานถามอย่างอึดอัน

“อืม เห็นรถก็รู้แล้ว” วันเพยเป่าซี่โครงตัวเอง

“แม่่งซื่อวัดจริง ๆ!” เปียนหนานขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

กัดฟันใช้น้ำเย็น ๆ รดหัวไหล่อยู่สิบกว่านาทีในห้องอาบน้ำ เปียนหนานถึงจะกลับห้องพัก ถอดเสื้อผ้าออก อาศัยแสงไฟนอกห้อง พบว่าไหล่ของตนเองก็เข้าไปทั้งแถบเช่นกัน หลังผ่านน้ำเย็นมาก็ไม่ได้บวมเท่าก่อนหน้าแล้ว

เขากัดฟันขยับแขน กระดูกไม่น่าจะมีปัญหา แต่กล้ามเนื้อแค่ขยับนิดเดียวก็เจ็บจนเขายากจะคุกเข่า เจ็บจนขาทั้งแถบตั้งแต่ไหล่ไปจนถึงคอ

“แม่่ง...” จูปิ่นที่อยู่เตียงบนโผล่หัวออกมา “นายเป็นอะไรเนี่ย”

“มองเห็นด้วย?” เปียนหนานมองเขา “สายตาไม่แฉะเนี่ย”

“พูดมาก เห็นชัดขนาดนี้” จูปิ่นลงจากเตียง คຸ້ຍສປຣ໌ຍออกมาจากตู้ฟนไล่ไหล่ของเปียนหนานสองสามที พอหันไปเห็นรอยซ้่าจ้่าใหญ่ ๆ บนตัววันเพยก็สงสัยจึง “นายสองคนไปทำอะไรมา”

“ไปรบมา” เปียนหนานตอบ เลิกผ้าห่มล้มตัวลงบนเตียง เขาตอยติมานานขนาดนี้ เป็นครั้งแรกที่โดนคนตีโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

แต่เรื่องที่ทำให้เขาห่อเหี่ยวที่สุดไม่ใช่เรื่องนี้

ตอนเดินกลับ เขาเห็นจางเสี่ยวหรงยืนอยู่หน้าร้านขนมข้างถนน

เขาตระหนักได้ทันที เสี่ยงกรีดที่ค่อนข้างคุ้นหูทางด้านหลังมาจากจางเสี่ยวหรง และตอนนั้นก็อยู่ห่างกันไม่มาก เปียนหนานเดาได้ว่าตอนนั้นจางเสี่ยวหรงอาจจะเพิ่งกระโดดลงจากจักรยานของชีวอ๊

แม่่ง!

เดิมทีเปียนหนานไม่ได้คิดอะไรกับจางเสี่ยวหรงมากนัก แต่คิดว่าจางเสี่ยวหรงสวย แล้วก็ไม่ได้สวยแบบทั่วไป แต่สวยแบบดุมิซิลปะ

ตอนนี้พอนึกถึงชีวอ๊ เขาก็อึดอัดใจ แผลที่ไหล่ก็ปวดรื้อนราวกับโดนไฟเผาอย่างบอกไม่ถูก

จางเสี่ยวหรงคนนี้ เขาจะต้องจีบให้ติดให้ได้!

ไฟโมโหสุ่มเต็มอก แล้วยังเป็นความโมโหที่ยังคิดก็ยังไม่โห แต่ไม่นานเปียนหนานก็หลับไป

วันต่อมา ตอนที่โดนลำโพงของโรงเรียนปลุกเสียงดังให้ตื่นทั้งที่ฟ้ายังไม่สว่าง เขายังรู้สึกงัวเงียเมื่อคืนหลับค่อนข้างสบาย

ขณะที่พลิกตัวลงจากเตียง ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นบนไหล่อย่างกะทันหันทำให้เขานึกถึงเรื่องเมื่อคืนขึ้นมาได้ เขาอารมณ์บูดขึ้นมาอีกครั้งทันที ตอนตื่นวันเพียตะแคงตัวลุกขึ้นโดยกุ่มซี่โครง งอหลังราวกับคุณยาย “ซ้อมวันนี้ต้องทรมานแล้ว” วันเพียงอตัวหยิบผ้าขนหนูเดินออกจากห้อง

นักเรียนโรงเรียนกีฬาที่สวมชุดกีฬาวิ่งรอบทางเท้าข้างโรงเรียนทุกเช้า เป็นทัศนียภาพอันงดงามของ ‘ใจกลางเมืองแห่งที่สอง’ มาโดยตลอด

คุณลุงคุณป้าที่ตื่นเช้าในละแวกนี้มักจะหยุดยืนชม

เปียนหนานวิ่งอยู่กลางกลุ่ม ตอนแกว่งแขนราวกับกำลังโดนลงโทษ แต่เขายังทนไหว ก่อนหน้านี้ซ้อมจนเจ็บไหล่ก็รู้สึกประมาทนี้

เพิ่งวิ่งไปได้ครึ่งรอบ เปียนหนานรู้สึกว้าวางตาเหลือบไปเห็นลีเซียว แสบตา

เขาหันไปมอง จากนั้นก็ตะลึงงัน “ไอ้เซียว!”

จักรยานลีเซียวนี้ออนจอดอยู่ถนนฝั่งตรงข้าม คนบนรถใช้เท้าข้างหนึ่งยันพื้น สองมือสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกง กำลังมองมาทางนี้

“ไอ้เฮีย!” วันเพยกำลังกุมขี้โครงขาวว้าง พอหันไปเห็นชีวิตก็กัดฟันดำ
“ไอ้เวรนี้กวนตีนเธอ”

ชีวิตอ้วมเมสก์เหมือนเดิม แต่ยังคงเห็นผ้าก๊อชส่วนหนึ่งโผล่ออกมา
บริเวณข้างตาซ้ายของเขา

เปียนหนานไม่พูดอะไร ก้มหน้าวิ่งต่อ เขาไม่รู้ว่าชีวิตอ้วมอยู่ที่ไหนทำไม
ต๋อยดี? ช่มชู้? ยั่วยุ?

วันเพยดำเสียงเบาไปตลอดทางอย่างไม่พอใจ

“อยากโดนตี เมื่อคืนไม่โดนพาดหัวแตกไม่พอใจละสิ” หลังวิ่งไปได้
หนึ่งรอบวันเพยยังคงดำ สำหรับคนที่ไม่เคยตกเป็นรองในการต๋อยดี เมื่อวาน
ที่โดนชีวิตอ้วด ทำให้คนลืมนึกถึงความรักแรกเสียอีก “ถ้าฉันไม่...เชี่ย ทำไม
มันยังอยู่!”

เปียนหนานได้ยินประโยคนี้ของวันเพย จึงเงยหน้ากวาดตามองจุด
ก่อนหน้านั้น ก่อนตะลึงเมื่อเห็นว่าชีวิตอ้วยังอยู่ตรงนั้นจริง ๆ สองมือยังคงสอด
อยู่ในกระเป๋า มองมาทางนี้

“มันทำอะไรนะ” เปียนหนานถามออกมาอย่างอดไม่ได้

“ใครจะรู้” วันเพยชะงัก ขยับมาพูดเสียงเบาข้างหูเขา “มาเพราะนาย
หรือเปล่า”

เปียนหนานยิ้มยิงฟันให้วันเพย ไม่พูดอะไร

พันอึ้งเป็นหัวใจเรื่องเมื่อคืน ระหว่างมันกับชีวิตอ้วน่าจะมีคาม

แค่นั้น แต่ตามหลัก ชีวิตจัดการพันอี่เพ็งแล้ว ทั้งยังจัดการไม่เบาจนวันนี้ พันอี่เพ็งไม่ได้ออกมาวิ่ง ถ้าจะไปยั่วยุที่ย่านของอีกฝ่ายก็น่าจะเป็นพันอี่เพ็ง

เปียนหนานก็คิดว่าชีวิตอื่นจะมาเพราะตัวเอง เพราะท่อเหล็กที่ฟาดลงไปเมื่อวาน

เขาหันไปจ้องชีวิต

ถนนเส้นนี้คับแคบเป็นอย่างยิ่ง ระยะห่างระหว่างเขาสองคนไม่ไกลนัก เปียนหนานเห็นกระทั้งนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูอมทองภายใต้แสงอาทิตย์ของชีวิตได้ชัดเจน

สายตาของชีวิตสลับเข้ากับเขา จู่ ๆ ก็ยกมือขึ้นมาชี้ที่ผ้าก๊อชบนหน้าตนเอง

“ແ່ງສມວຽກ!” ไหล่ของเปียนหนานยังเจ็บหนัก จึงชี้ที่ไหล่ของตัวเองอย่างไม่วิต เหมือนคุยกับเพื่อนเสียอย่างนั้น เขาสบถคำคำหนึ่งแล้ววิ่งต่อ

กลุ่มคนวิ่งเลี้ยวที่ด้านหน้า ลับไปจากสายตา ชีวิตก็หันหน้าหยิบมือถือที่ดังนานแล้วในกระเป๋าออกมา มองเบอร์โทร.เข้า เป็นจางเสี่ยวหรง

“อืม?” เขาถอดแมสก์ รับโทรศัพท์

“นายอยู่ไหนนะ” จางเสี่ยวหรงถาม

“หน้าประตูซูเปอร์เสี่ยวผู่” ชีวิตตอบ

ทางจางเสี่ยวหรงนิ่งงันอย่างชัดเจน “ทำไมถึงอยู่ที่นี่ล่ะ”

“ดูวิว” ชีวิตอ้อว่า “มาถึงในลิบนาทหรือเปล่า”

จางเสี่ยวหรงไม่พูดอะไร ราวกับกำลังลังเล ขณะที่ชีวิตเตรียมจะวางสาย เธอพูด “ก็ได้ งั้นนายรอฉันนะ”

“อืม” ชีวิตวางสาย สวมแมสก์อีกครั้ง มองถนนฝั่งตรงข้ามต่อ

จางเสี่ยวหรงมาถึงหน้าประตูซูเปอร์มาร์เก็ตอย่างเฉียดฉิว พอเห็นชีวิตเธอก็สาธยาย ยิ้มพลาญพูด “ทำไมนายถึงมาที่นี่ได้ล่ะ”

“ตรงนี้ใกล้โรงเรียนพวกเธอ” ชีวิตตอบ ดูออกว่าจางเสี่ยวหรงตั้งใจแต่งตัว สวยมาก

“หน้านายเป็นอะไร” จางเสี่ยวหรงมองผ้าก๊อชบนหน้าเขา “หรือ

เมื่อวาน...”

“จะให้อะไรฉัน” ชิวอี้ขัดเธอ ถามออกมา

“ไปส่งฉันกลับโรงเรียนก่อนเถอะ” จางเสี่ยวหงไม่ถามอีกอย่างรู้กาลเทศะ มองถนนฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่ง “นายเคยกินเสี่ยวหลงเปาหน้าประตูโรงเรียนพวกเราหรือยัง อร่อยมาก”

“จะให้อะไรฉัน” ชิวอี้ถามอีกครั้ง

“กินอาหารเช้าเสร็จค่อยให้นายแล้วกัน นายเลี้ยงเสี่ยวหลงเปาฉันก่อน” จางเสี่ยวหงเอามือโพล่หลังพรางยิ้ม

ชิวอี้ไม่พูดและไม่ขยับเขยื้อน ยังคงมองเธออยู่อย่างนั้น

ไม่กี่วินาทีให้หลังเธอก็ยื่นมือออกมา วางของลงในมือของชิวอี้ “ฉันทำมาหลายอัน เอาให้เพื่อนก็โดนล้อว่าทำไม่สวย นายอย่าล้อฉันนะ”

ชิวอี้มองของในมือ เป็นพวงกุญแจก้อนขนสีดำ

“ขอบใจ” ชิวอี้พลิกดูพวงกุญแจไปมา “ฝีมือดีทีเดียว”

“ฝีมือฉันนะ...” จางเสี่ยวหงยังไม่ทันพูดจบ เงยหน้ามองไปฝั่งตรงข้าม ทันใดนั้นสีหน้าก็凝固ค้าง หลบไปอยู่ด้านหลังเขา “แยจะตาย”

ชิวอี้ไม่ได้มองฝั่งตรงข้าม แต่หันไปมองจางเสี่ยวหง ยิ้มให้เธอ “กลัวเขาเห็น?”

“หา?” จางเสี่ยวหงยิ้มพรางมองฝั่งตรงข้าม “ใคร”

“เปียนหนาน” ชิวอี้พูด

“นายพูดอะไรนะ” จางเสี่ยวหงก้มหน้าดึงเสื้อแจ็กเก็ต ขมวดคิ้วเอ่ย “ทำไมฉันต้องกลัวเขาเห็น เขาไม่ได้เป็นอะไรกับฉันซะหน่อย”

“เธอ?” ชิวอี้ยกยิ้ม กลับหัวจักรยาน คร่อมขึ้นไป “ขึ้นมาสิ”

จางเสี่ยวหงลงเลี้ยวครู่ แล้วจึงจับเอาชิวอี้นั่งบนเบาะหลัง

เปียนหนานโยนกล่องข้าวลงบนโต๊ะ กล่องข้าวไถลไปหน้าวันเพยที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม วันเพยใช้นิ้วหนึ่งยันกล่องข้าวไว้ “ไม่กินเหรอ ไม่กินก็ให้ฉัน”

“ตามสบาย” เปียนหนานสีหน้าไม่ค่อยดี กระแทกซ้อนลงในกล่องข้าว ใจึกในกล่องข้าวกระเซ็นใส่มือวันเพย เขาจิบปาก เช็ดมือกับเสื้อผ้าไปมา

“ปกติก็ไม่เห็นว่านายใสใจจางเสียวทรงเท่าไร่ ตอนนี้นำโมโหขนาดนี้”

“คนละเรื่องกัน” เปียนหนานเลื่อนกล่องข้าวมาหน้าตัวเองอย่างหงุดหงิด
“นายว่าทำไมมันเด็กน้อยขนาดนี้!”

“นายโมโหเพราะเรื่องนี้ก็ค่อนข้างเด็กน้อยนะ” วันเพยมองกล่องข้าว
“ไม่ให้ฉันกินแล้วหรือ”

“อยากกินก็ซื้อเอง” เปียนหนานก้มหน้ากัดซาลาเปาอย่างแรง “ฉัน
เด็กน้อยแล้วจะทำอะไร ตอนนีฉันแหม่งอยู่ในวัยที่เป็นเด็กน้อย”

สำหรับวันเพยแล้ว คาบวิชาวัฒนธรรมในตอนเช้าเป็นเวลาอัน เขา
พุลงกับโต๊ะหลับเป็นตาย ทั้งยังกรนอีก โชคดีที่นั่งแถวหลังสุด ถ้าไม่ได้
เสียงดังจนคุณครูสอนต่อไปไม่ได้ ปกติก็คร้านจะสนใจ

เปียนหนานหยิบมือถือออกมาอัดเสียงข้างวันเพยสองนาทีก่อน แล้ว
ถ่ายรูปท่านอนที่ทำให้ผู้คนค่อนข้างผิดหวังของวันเพยอีกสองรูป จากนั้น
ก็พิมพ์ก๊อปปี้ใจลอยมองคุณครู

น้อยครั้งที่เปียนหนานจะนอนในเวลาเรียน แม้เขาจะง่วงจนทนไม่ไหว
ยังงักนอนไม่หลับ เขามักจะมองคุณครูอย่างเหม่อลอย คุณครูภาษาจีน
คนใหม่ของพวกเขาค่อยพูดไว้ว่า “เปียนหนาน ถ้าเธอไม่อยากเรียนจะมองไป
นอกหน้าต่างก็ได้ เธอจ้องครูแบบนี้ ครูคิดว่าเธอจะลุกขึ้นมาต่อครูแล้ว”

เปียนหนานเหม่อมองคุณครูตลอดเช้า ส่วนวันเพยนอนตลอดเช้า
คาบสุดท้ายเขากรนจนคุณครูภาษาอังกฤษทนไม่ไหวอีกต่อไป ซึ่งวันเพย
พร้อมเอ่ย “ปลุกเขาหน่อย จะนอนก็ช่างเถอะ แต่กรนเสียงดังจะทำความเสีย
ตามสายแล้ว!”

เปียนหนานผลักรวันเพยไปที่ วันเพยพึมพำด้วยสีหน้าหงุดหงิดแต่ไม่ตื่น

เปียนหนานหยิบทิชชูมาขยี้เป็นก้อนสองก้อนแล้วยัดใส่รูจมูกเขา
วันเพยทนอยู่สิบกว่าวินาที สุดท้ายก็ตื่นเพราะหายใจไม่ออก

พักเที่ยง เปียนหนานโชว์รูปในมือถือให้วันเพยดู “เดี๋ยวจะส่งให้
สวี่หุ้ย”

“นายยังเป็นคนอยู่หรือเปล่าเนี่ย ยังจะส่ง!” วันเพยชี้เขา

“ไม่ใช่ไง” เปียนหนานหัวเราะ ขณะที่กำลังจะเปิดเสียงบันทึกให้

วันเพยฟังก็มีสายโทร.เข้ามา เป็นพ่อของเธอ

เขารับสาย “ครับพ่อ”

“น้ำบอกว่าอาทิตย์นี้แกก็ไม่กลับบ้านอีกแล้ว?” เสียงของพ่อเขาดังขึ้น

“ครับ” เปียนหนานลุกขึ้น เดินออกจากห้องเรียน ยืนฟังราวระเบียง “ให้กลับไปทะเลาะกับเปียนเฮ่าเหอครับ”

“แกพูดอะไรนะ” พ่อถอนหายใจ “พี่น้องสองคนพูดแต่เรื่องทะเลาะกันทั้งวัน”

“ทั้งบ้านมีแต่พ่อที่คิดว่าผมกับเขาเป็นพี่น้องกัน” เปียนหนานกล่าว “พ่อไม่คิดทบทวนดูหน่อยเหอครับ”

“ต่อปากต่อคำให้มันน้อย ๆ หน่อย แกไม่กลับก็ไม่ต้องกลับ เตียวตอนบ่ายพ่อไปรับ เราสองคนไปกินข้าวกัน” น้ำเสียงของพ่อไม่ใช่ว่าการถามความคิดเห็น พูดจบไม่รอให้เปียนหนานได้พูดอะไรก็วางสายไป

“กินข้าวไหม” วันเพยออกมาจากห้องเรียน ฟังราวระเบียงข้างเขา

“ไปสิ” เปียนหนานนวดไหล่ ลงจากตึกเรียนพร้อมวันเพย

โรงเรียนก็มีร้านอาหารเพียงแห่งเดียว เหล่านักกีฬาหงุดหงิดอยู่ทุกวัน นอกจากตอนมีการแข่งขันอาหารยังพอกินได้ ปกติอาหารที่ท่าออกมาก็ไม่ได้ขาดเนื้อสัตว์ แต่กลิ่นก็ไม่ดีสักนิด คนครัวต้องเปิดฟาร์มหมูแน่นอน จะใส่อะไรกับอะไรก็ดูอารมณ์ จะหั่นยังงี้ก็ดูอารมณ์อีก มีครั้งหนึ่งเปียนหนานสั่งเนื้อผัดพริกหยวกแต่ได้พริกหวานมาเต็มจาน สุดท้ายก็ไปเลย

เปียนหนานมองอาหารในถาด ไม่มีความอยากกินสักนิด เขาคีบอาหารกินอย่างเลือนลอย

“ไปห้องพยาบาลดูสักหน่อยไหม” วันเพยมองเปียนหนานที่ใช้แต่มือซ้ายกินข้าว

“อืม” เปียนหนานถอนหายใจ “จำไว้ล่ะว่าฉันตกลงมาจากเตียงบน”

“แล้วก็ทับบนตัวฉัน...” วันเพยพยักหน้า ก่อนจิบปาก “นายว่าเหล่าเจียงจะเชื่อไหม”

“เชื่อไม่เชื่อยังไงก็จัดการพวกเราอยู่ดี เหมือนกัน” เปียนหนานตอบ

แผลที่ไหล่เปียนหนานไม่ถือว่าหนักอะไร แพทย์ประจำโรงเรียนตรวจดูว่ากระดูกไม่มีปัญหาอะไร พยายามให้เล็กน้อยก็เสร็จ

แต่พอซ่อมตอนบ่าย เหลาเจียงไม่เชื่อเหตุการณ์ที่ตกลงมาจากเตียงบนแล้วทับอีกคน

“ยังมีแผลที่อื่นอีกหรือเปล่า” หลังวิ่งสามกิโลเมตรเสร็จ เขาพิจารณาเปียนหนานพลาถตามขึ้น

เปียนหนานยึดหัวไหล่เล็กน้อย กระโดดอีกสองครั้ง “ไม่มีแล้วครับ มีแค่ที่ไหล่...”

“วิ่งกลับตัวหกเซต ยกน้ำหนักสควอตหกเซต” เหลาเจียงพูดขัดเขา “วิ่งออกตัวสามสิบเมตรสี่เซต”

เปียนหนานไม่พูดอะไร หมุนตัวขยับร่างกายเล็กน้อยแล้วเริ่มวิ่งไปกลับจริงๆ แล้วการวิ่งกลับตัวสิบเมตรยังต้องใช้ไหล่บ้าง ปกติไม่รู้สึกเจ็บแล้วถึงจะเข้าใจอย่างถ่องแท้

เหลาเจียงบอกแผนการซ้อมเรียบร้อยแล้วก็ยืนดูเปียนหนานอยู่ด้านข้าง “ไปมีเรื่องมาละสิ” เหลาเจียงพูดขึ้นตอนที่เปียนหนานวิ่งผ่านข้างเขาไป “เปล่าครับ” เปียนหนานหยุดลง หมุนตัววิ่งกลับ

“วันเพียนอนบนพื้นให้เธอทับ?” เหลาเจียงหัวเราะหยัน

เปียนหนานหันหลังวิ่งไปด้านหลังอีกครั้ง “เขาบิดขี้เกียจอยู่”

“พูดไปเรื่อย” เหลาเจียงพูด

เปียนหนานไม่พูดอะไรอีก วิ่งกลับตัวหกเซตเสร็จเขาจึงพูดขึ้นเสียงเบา “อาหารจัดชุดที่โรงอาหารเราทำให้คนพูดไปเรื่อยได้ด้วย?”

วันนี้เหลาเจียงไม่ได้ทรมานเขาเท่าไร อาการบาดเจ็บที่ไหล่ส่งผลกระทบต่อ การฝึกซ้อมเป็นอย่างยิ่ง เปียนหนานยังเจ็บที่ไหล่ขวาอีก นอกจากฝึก ก้าวขาและรับลูก เหลาเจียงก็ไม่ได้วางแผนให้เขาฝึกซ้อมพวกเสิร์ฟลูกที่ต้อง ใช้ไหล่เยอะ

ซ้อมเสร็จก็กำชับเปียนหนานให้พักผ่อนดี ๆ ในสองวันนี้ แล้วก็ให้เขาคัดกฎโรงเรียนอีกสามสิบจบ

“เรามีกฎโรงเรียนด้วย?” เปียนหนานแปลกใจ ถ้ามั่นขณะนั่งยอง ๆ รอพ้อของเขายู่หน้าประตูโรงเรียนกับวันเพย

“ว่ากันว่ามี เหลาเจียงให้เล่มตัวอย่างเรามาแล้วไม่ใช่หรอ” วันเพย ถือนวเส้นหมาล่ากินอย่างเอร็ดอร่อย

“เล่มตัวอย่างเป็นลายมือเขียนนะ ของฉันนี่เขียนอย่างกับอักษรเทพ ฉันต้องแปลก่อนอีก...” เปียนหนานลองขยับแขน “แม่่ง ถ้าฉันเห็นไอ้ชีวิตอีก ไม่ต๋อยมันให้ตายเรื่องไม่จบ!”

“เพราะเรื่องที่มันพาดนายหรือเพราะจางเสี่ยวหรงล่ะ” วันเพยส่ง ถ้วยกระดาดมาตรงหน้าเขา “กินสักคำไหม”

“ไม่กิน” เปียนหนานดันถ้วยออก “ทั้งสองเรื่อง นายว่าจางเสี่ยวหรง ชอบมันที่ตรงไหน”

“...หล่อมั่ง” วันเพยกินต่อ “สาว ๆ ชอบแบบมันกันทั้งนั้นไม่ใช่หรอ”

“เห็นไม่ชัด ฉันเห็นแต่แมสก์” เปียนหนานปิดฝุ่บนรองเท้า “หล่อ ก็เหี้ย แต่ชั่ววอดะจริง รถสีนั้น ยังใส่คอนแท็กต์เลนส์อีก...”

“คอนแท็กต์เลนส์?” วันเพยตะลึง “นายรู้ได้ไงว่ามันใส่”

“อ๊อ้ย ตาสีทองสองข้างของมันนายไม่เห็นหรือไง” เปียนหนานจิกปาก หน้าตาของชีวิตในความทรงจำของเขามีแค่ดวงตาคู่นั้นที่เห็นตอนวิ่งเมื่อเช้า

“พี่หนาน” วันเพยวางตะเกียบ แล้ววางถ้วยกระดาดลงข้างเท้า หันมามองเขา “ชีวิตนั้นไม่ได้ใส่คอนแท็กต์เลนส์ มันเป็นลูกครึ่ง”

“อะไรนะ” เปียนหนานตาโต “ลูกครึ่งอะไร”

“สวี่หฺรู่บอกว่าแม่ของชีวิตเป็นคนรัสเซีย นายไม่เห็นดั่งใด ๆ ของมันหรอ กรอบหน้าก็ชัดกว่าคนทั่วไป แล้วยังขาวมาก ๆ อีก...” วันเพยตอบ

“ฉันจะไปดูจากไหน มันปิดหมดขนาดนั้น อย่างกับจะมาปล้นธนาคาร” เปียนหนานลุกขึ้นด้วยความหงุดหงิด “ขาวแล้วทำไม ขาวแล้วเก่งกว่าฉันหรอ ผู้ชายจะขาวขนาดนั้นไปทำไม”

“สวี่หฺรู่บอกนั่นเรียกว่าตันหยกเล่นลม” วันเพยโยนถ้วยลงถึงขยะข้าง ๆ

“นายก็ค่อนข้างขาวนะ นายตามจับสวี่หฺรู่เนี่ย กระทั่งความมุ้งมัน

จะกินขี้ยังเอามาใช้แล้ว ทำไฉนยังจับไม่ติดอีกล่ะ” เปียนหนานพิงตันไม่ยั้งฟันหัวเราะใส่เขา

“เราไม่ใช่ลูกครึ่งนะสิ” วันเพยหันนิ้วชี้ไปทางเปียนหนาน “ใครเขาพูดจาแบบนายกัน จะคุยกันดี ๆ ได้ไหมเนี่ย!”

“ลูกครึ่งมีอะไรเจ๋ง” เปียนหนานหยิบหมากฝรั่งวางลงบนมือเขา “ฉันก็ลูกครึ่งนะ ลูกครึ่งสองมณฑล แม่ฉัน..”

ตอนที่พูดถึงสองคำนี้จู่ ๆ เปียนหนานก็หยุดลง ทุกครั้งที่พูดถึงคำว่า ‘แม่ฉัน’ เขามักจะรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก ความรู้สึกที่ยากจะสรุปต่อแม่แท้ ๆ ของตนเองทำให้เขาไม่ได้พูดต่อ

วันเพยก็ไม่ได้พูดหัวข้อนี้ต่ออย่างให้ความร่วมมือ เขานั่งยอง ๆ ลงข้างถนนอีกครั้ง “คืนนี้นายกินข้าวกับพ่อเสร็จก็ไปบ้านฉันสิ”

“ค่อยว่ากัน” จู่ ๆ เปียนหนานก็ไม่มีอารมณ์จะคุยแล้ว

หลังทั้งสองคนนั่งเงียบ ๆ อยู่ข้างถนนพักหนึ่ง เปียนหนานก็เห็นรถแลนด์โรเวอร์ของพ่อขับมา เขาตะโกนวันเพย “มาแล้ว ลูก ไปส่งนายที่หน้าปากซอยเข้าบ้าน”

วันเพยค่อนข้างคุ้นเคยกับพ่อของเปียนหนาน หลังจากหักท่ายและขึ้นรถแล้วยังคุยกันอย่างครั้นเคร่ง หลังถึงที่หมาย วันเพยลงจากรถแล้ว บนรถเหลือเพียงแค่เปียนหนานกับพ่อของเขา ในรถก็เงียบลงอย่างแปลกประหลาด

“อยากกินอะไร” ผ่านไปพักหนึ่งพ่อก็ทำลายความเงียบลง

“อะไรก็ได้ครับ” เปียนหนานหยิบกระเป๋าสีเสื้อตื้ออยากจะเปิดเพลงฟัง พลิกหาอยู่นานพบว่าซีดีสองสามแผ่นที่เขาเคยใส่ไว้ในกระเป๋าสีเสื้อแล้ว มีแต่โอปป้าที่เป็นชินอวีซึ่งชอบกับซิมโฟนีที่เป็นเฮ้าเอาไว้อวด

เขาโยนกระเป๋าสีเสื้อตื้อกลับเบาะหลัง เปิดวิทยุฟัง

“หลายวันก่อนชินอวีจัดระเบียบกระเป๋าสีเสื้อสองสามแผ่นของแก นื่องน่าจะลืมใส่กลับคืน” พ่อมองเขาทีหนึ่ง “พอลับบ้านไปช่วยหาให้ไหม”

“ไม่ต้องหรอกครับ” เปียนหนานยิ้ม “ไม่ใช่แผ่นที่ชอบฟังมากมายอะไร นาน ๆ ที่ผมจะนั่งรถ ยังไงก็ได้”

ที่บ้านมีแค่เปียนหนานที่นอนโรงเรียน ปกติคนที่นั่งรถมักจะเป็น พ่อแม่ลูกสี่คนสุขสันต์

พ่อก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะกินอะไรดี ขับรถวนรอบเมืองอยู่ชั่วโมงกว่าๆ สุดท้ายเปียนหนานก็ถอนหายใจ เขารู้ว่าพ่ออยากหาร้านที่ไม่เคยพาเปียนชินอวี่กับเปียนเฮ่าไปกิน ตอนเด็กๆ เขาเคยนอนเพราะเรื่องนี้ ตอนนี้เขาไม่สนใจเรื่องนั้นแล้ว แต่พ่อกลับใส่ใจมาก ๆ มาโดยตลอด

“ไม่นานก่อนหน้านี้พอกับอาสวี่ไปกินเห็ดอะไรมาใช่หรือเปล่า” เปียนหนานถาม

“ใช่ ร้านเปิดใหม่ พ่อใช้ได้ เห็ดป่าส่งมาจากอวินหนานทั้งหมดเลย” พ่อลดความเร็วลง “อยากกินหรือ”

“อืม” เปียนหนานพยักหน้า

“งั้นก็ไปกินกัน” พ่อเลี้ยวรถ ขับไปทางหนานเฉิง “แกชอบกินเนื้อไม่ใช่หรือ เปลี่ยนกินมังสาแล้ว?”

“โค้ชเจียงบอกว่าผมต้องลดน้ำหนัก” เปียนหนานหาเหตุผลแบบส่งๆ

“เล่นเทนนิสยังต้องคุมน้ำหนักด้วย?” พ่อขมวดคิ้ว “อาทิตยี่ที่แล้วน้ำแกยังบอกว่าแกเหมือนจะผอมลง”

“ทำไมจะไม่ต้องคุมน้ำหนักก็วิ่งไม่ไป” เปียนหนานหัวเราะ พ่อพูดแบบนี้เพราะอยากให้เขาคิดว่าคุณน้ำเป็นห่วงเขา ทั้งๆ ที่หลังปีใหม่เขาน้ำหนักขึ้นเกือบสิบโล คำพูดนี้โคตรปลอมเลย “น้ำเขาพาหมาไปเดินเล่นทุกวันก็ยังพูดว่าจะลดน้ำหนักไม่ใช่หรือไง”

“แกนี่ะ พูดจายกย่อนได้ใครกัน” พ่อส่ายหัว

“จากแม่ผมนะ” เปียนหนานตอบ

พูดประโยคนีจบ พ่อก็ถอนหายใจ บรรยากาศในรถเงียบงันลงอย่างแปลกประหลาดอีกครั้ง

เปียนหนานนั่งเงียบอยู่พักหนึ่ง รู้สึกว่าตัวเองค่อนข้างโง่เง่า จึงจุกจิกแล้วพูดขึ้นอีกครั้ง “บัตรผมไม่มีเงินแล้ว”

หัวข้อนี้เปลี่ยนบรรยากาศได้ผล เปียนหนานคิดว่าทุกครั้งที่ได้ยื่นตัวเองขอเงิน พ่อจะมีความสุขมาก ๆ

“พรงนี้พ่อจะโอนให้” พ่อรีบพูดขึ้น
 “ขอบคุณครับพ่อ” เปียนหนานมองมือตัวเอง

แม้จะเป็นสุดสัปดาห์ แต่คนในร้านก็ไม่เยอะ พ่ออยากได้ห้องส่วนตัว แต่
 เปียนหนานชี้ไปที่โต๊ะติดกระจก “โต๊ะนั้นแล้วกัน กินในห้องส่วนตัวรู้สึก
 เหมือนคุยธุรกิจ”

“ก็ได้” พ่อหัวเราะ

หลังทั้งสองนั่งเรียบร้อยแล้ว บริกรคนหนึ่งก็หยิบเมนูสองเล่มวางลง
 ด้านหน้าพวกเขา ก่อนถามว่า “ทั้งสองท่านรับชားไรดีครับ”

“มีชားไรบ้างล่ะ” เปียนหนานเงยหน้ามองบริกร

มองไปเห็นนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของบริกร เขาถึงกับนิ่งงัน
 ไฉ่เซี่ย นี่มันพรหมลิขิตอะไรกัน!

ทดลองอ่าน

ชีวอี้ ไม่ได้สวมแมสก์ เผชิญหน้ากับเปียนหนานระยะใกล้ ในที่สุด
เปียนหนานก็เห็นหน้าตาของคนคนนี้ชัดเจน

ผ้าก๊อชเล็ก ๆ บนหน้าเขาออกไปแล้ว หางตามีแผลครึ่งวงกลม
ราวกับพระจันทร์เสี้ยว

ผิวขาวจริงอย่างว่า โครงหน้าชัดเจนมาก จมูกโด่ง ๆ กับกระบอกตา
ที่ลึกกว่าคนทั่วไป บวกกับดวงตาคู่นั้น เปียนหนานพอจะรู้แล้วว่าทำไม
ตอนจางเสี่ยวหลงมองชีวอี้ตาถึงแทบจะถลนออกมาเป็นรูปหัวใจ

แม่ง!

เขาจะสายตากลับมาอย่างหงุดหงิด จ้องแก้วตรงหน้า ชิวอี้พูดอะไร
สักอย่างเขาได้ยินไม่ชัด ในหัวมีแต่ประโยคของตัวเองเมื่อตอนเย็นก้องไปมา

“ถ้าฉันเห็นไอ้ชีวอี้อีก ไม่ต่อยמןให้ตายเรื่องไม่จบ!”

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าจะเจอชีวอี้อีกครั้งในสถานการณ์แบบนี้

เขาไม่มีทางต่อยบิรกร้านอาหารต่อหน้าพ่อ อีกอย่างเขาก็พูดเหตุผล
ไม่ออก จะให้บอกว่าโดนลอบจู่โจมตอนตีกันหรือแย่งสาวแพ้ละ

...เขาเสียหน้าไม่ได้

“ซาห่วยยิ่งกว่าแล้วกัน” พ่อสั่งซาเก่อน แล้วก้มหน้าเริ่มดูเมนูอาหาร
“ซีโครงหมุดุ่นเห็ดมอเรลที่กินคราวก่อนก็ไม่แย่ เอาเห็ดมอเรลมาแล้วกัน”

“ซีโครงหมุดุ่นเห็ดมอเรลนะครับ” ชิวอี้ทวนชื่ออาหาร ก้มหน้ากด
เครื่องสั่งอาหารสองสามที

เปียนหนานได้ยินเสียงของชีวอี้ถึงตั้งสติกลับมาได้ เพิ่งจะรู้ว่า พ่อสั่งชาหล่อฮั้งก้วยที่เขาเกลียดที่สุด แต่เขารู้ว่าพ่อชอบดื่มชาที่นี่ที่สุด ในสายตาพ่อจะหลงจิง ปี้หลัวซุน หรือเถียนกวอนอินก็สู้หล่อฮั้งก้วยราคาสองหยวนไม่ได้

เปียนหนานไม่พอใจ จะคัดค้านเรื่องชา也不行 เขาเหลียวไปเห็นแผงที่ทางตาของชีวอี้ “พระจันทร์เสี้ยวของเปาบุ้นจิ้นย้ายที่อยู่แล้ว?”

ชีวอี้มองเขา แค่มัธมิ์บ ไม่พูดอะไร

“แกยุ่งอะไรเขา” พ่อค่อนข้างแปลกใจที่จู่ๆ เขาก็โผล่ขึ้นมา “เอาชุปเห็ดมัตสึทาเกะไหม?”

“ไม่ชอบดื่มชุป” เปียนหนานพูดตึงม้ง

“เห็ดมัตสึทาเกะถ้าไม่ทำชุปแล้วยังทำอะไรได้อีก” พ่อเงยหน้าถามชีวอี้

“ผัดน้ำมันได้ครับ” ชิวอี้ตอบ “รสชาติดีเลย”

“งั้นเอาเห็ดมัตสึทาเกะผัดน้ำมันแล้วกัน” พ่อพยักหน้า

“ได้ครับ เห็ดมัตสึทาเกะผัดน้ำมัน” ชิวอี้กดเครื่องสั่งอาหาร

เปียนหนานหันไปมองด้านนอก จนกระทั่งพ่อสั่งอาหารเสร็จ ชิวอี้หันหลังเดินจากไป เขาถึงหันกลับมา ครุ่นคิดว่าถ้ายกเก้าอี้ฟาดลงไปตอนนี้ ไฉ่เวินนี่ต้องทรุดลงไปแน่ แล้วค่อยกระแทกซ้ำอีกสองที...

“มือแกเป็นอะไร” พ่อชี้ที่มือของเขา

เปียนหนานก้มมองมือตัวเอง แผลนี้ได้มาตอนตะลุมบอนหน้าร้านเน็ตคืนวันนั้น แผลค่อนข้างลึก แต่เพราะแผลที่ไหล่ แผลเล็กๆ ตรงนี้จึงถูกละเลย กระทั่งพลาสติกไม่ได้ปะ

“ลืมนตอนซ้อมครับ” เปียนหนานตอบ

“ซ้อมเหนื่อยหรือเปล่า เทมนี้ยังไม่ได้คุยกับโค้ชเจียงของพวกแกเลย แกไม่ได้ทำอะไรอะไรใช่ไหม” พ่อค่อนข้างเป็นห่วง

“พ่อเห็นเหลาเจียงเป็นเพื่อนผมเหรอ” เปียนหนานมองพ่อ “ถ้าผมทำอะไร เขาจะไม่โทรหาพ่อเหรอ”

เหลาเจียงจะโทรศัพท์หาพ่อของเขาเป็นบางครั้งจริง ๆ แต่สำหรับนักเรียนโรงเรียนกีฬาแล้ว เรื่องอย่างการปิ่นกำแพงตอนค่ำเป็นครั้งคราว

ไม่มีอะไรให้รายงานจริง ๆ แผลที่ไหล่ก็ไม่มีหลักฐานว่ามาจากการต่อยตี เป็นหนานจึงไม่สนใจ

พ่อมองเขาพาลงถอนหายใจ รวาทหาเรื่องคุยไม่ได้แล้ว เป็นหนานก็นั่งเงียบ เขาไม่คิดว่ามีอะไรเด็ดขาด ส่วนมากเวลาที่อยู่กับพ่อ พวกเขาจะเป็นแบบนี้

ไม่ถึงสองนาทีก่อนที่ชีวิตก็ยกขาหล่นอึ้งก๊วยมา เป็นหนานยกกาน้ำชารินให้พ่อแก้วหนึ่ง

ตอนที่ชีวิตหันหลังเดินจากไป เป็นหนานหันไปจ้องแผ่นหลังเขาจนกระทั่งชีวิตเดินไปไกลแล้ว เขาถึงยกมือตะโกนขึ้น “บริการ!”

ชีวิตหยุดเดิน หันหลังรีบเดินกลับมาอีกครั้ง “คุณผู้ชายมีอะไรครับ”

“เอาน้ำเปล่าให้ฉันแก้วหนึ่ง” เป็นหนานพูด

“รอสักครู่นะ” ชีวิตหันหลังจากไป

เป็นหนานนั่งตรงข้ามอย่างเงียบงันกับพ่อต่อ ปลายนิ้วเคาะแก้วเปล่าเบา ๆ

ไม่นานชีวิตก็ยกถาดมา แล้ววางแก้วใส่น้ำเปล่าลงด้านหน้าเป็นหนาน “น้ำเปล่าของคุณครับ”

เป็นหนานมองน้ำที่มีไอร้อนลอยขึ้นมา เรียกชีวิตที่กำลังจะหันหลังจากไป “น้ำร้อนหรอ”

“ครับ น้ำร้อน น้ำเปล่า” ชีวิตมองเขา

“ฉันจะเอาน้ำเย็น” เป็นหนานมือเท้าหวั่น มองตาชีวิต

“ไม่มีครับ” ชีวิตกอดถาดไว้ “ตอนนี้อากาศเย็น มีแต่น้ำร้อน”

“น้ำแร่น่าจะมีมั้ง” เป็นหนานจืปาก

“มีครับ รอสักครู่นะ” ชีวิตมองเขาแล้วจากไป

พ่อถามขึ้นหลังชีวิตเดินออกไป “แกเป็นอะไรนะ”

เป็นหนานหงุดหงิดง่าย แต่เขากลัวเรื่องยุ่งยาก ไม่เคยอยู่ดี ๆ ก็หาเรื่องให้คนอื่นลำบากใจแบบนี้ อีกทั้งเขาก็ไม่มีความเคยชินที่ต้องดื่ม น้ำเปล่าตอนกินข้าว พ่อจึงไม่ค่อยเข้าใจ

“เปล่าครับ แค่อยากดื่มน้ำเย็น” เป็นหนานดันน้ำร้อนไปข้าง ๆ

“แกรู้จักบริกรคนนั้นไซ้ไหม” พ่อมองไปด้านหลังเขา “เพื่อนเธอ”
 “โรงเรียนกีฬาไม่มีเอกหน้าละอ่อน” เปียนหนานพูด “ผมไม่รู้จักมัน”
 พ่อยังอยากจะทำอะไรอีก อ้าปากแต่ไม่พูดอะไรออกมา สุดท้าย
 ก็ได้แต่ถอนหายใจ

ชีวอี้ถือขวดน้ำแร่มา รินใส่แก้วให้เปียนหนาน “คุณผู้ชายต้องการ
 อะไรอีกไหมครับ”

“เร่งอาหารหน่อย หิวจะตายแล้ว” เปียนหนานบอก
 ชิวอี้รับคำแล้วจากไป แต่เดินไปไม่ไกล ดูว่าเขาเป็นคนรับผิดชอบ
 สองสามโต๊ะนี้ จึงหยุดยืนอยู่ที่ที่ไม่ไกล

ลงไม้ลงมือไม่ได้ วิธึระบายความโมโหเดียวของเปียนหนานคือการ
 แก่่งเขา

หลังอาหารมาครบแล้ว เปียนหนานเดี๋ยวก็จะเติมน้ำ เติ๋ยวก็จะเอา
 ทิชชู เติ๋ยวก็ให้เปลี่ยนจาน

แต่ชีวอี้มีรอยยิ้มน้อย ๆ ประดับอยู่ตลอด ขออะไรให้แบบนั้น แม้แต่
 เสี่ยงก็ไม่ดังกว่าปกติ

นี่ทำให้เปียนหนานหงุดหงิดมาก เขารอชีวอี้ทนไม่ไหว ถึงจะหงุดหงิด
 แค่นิดเดียว เขาก็แสดงความโมโหตามน้ำได้แล้ว แต่ชีวอี้ไม่ให้โอกาสเขา
 ลักนิด!

ขณะที่เขายกมือเตรียมจะขอทิชชูเป็นครั้งที่สี่ ในที่สุดพ่อก็ทนไม่ไหว
 วางตะเกียบลง “แกจะให้พ่อกินข้าวสงบๆ ได้ไหมเนี่ย”

“พ่อกินของพ่อไป” เปียนหนานยกมือ “บริ...”

“สวัสดีค่ะคุณผู้ชาย ต้องการอะไรคะ” บริกรสาวคนหนึ่งรีบเดินมา
 ข้างโต๊ะ

“...กร” เปียนหนานนิ่งงัน “เปลี่ยนคนแล้วหรือ”

เด็กสาวงุนงง ไม่รู้ควรพูดอะไร จึงยิ้มพลาถถามขึ้นอีกครั้ง “คุณ
 ต้องการอะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีแล้ว” เปียนหนานพึมพำ เปลี่ยนคนก็ช่างเถอะ เขาไม่อยากจะ
 แก่่งผู้หญิง

หลังบริการสาวจากไป จู่ ๆ เปียนหนานก็ค่อนข้างห่อเหี่ยว รู้สึกว่าที่ตัวเองทำมาทั้งหมดนี้เด็กน้อยไปหรือเปล่า ยังอยู่ต่อหน้าพ่อของตัวเองอีกช้าก็กินไม่อร่อย

“หยุดแล้วเหรือ” พ่อมองเขาก่อนตักซูปให้ถ้วยหนึ่ง “ลองซูปรวมเห็ดนี้ค่อนข้างสดเลย”

“ครับ” จริง ๆ แล้วเปียนหนานไม่ชอบตีมซูป มีแค่ซูปของบะหมี่เนื้อที่เขาจะตีมสักสองอีก แต่ตอนนี้เขาก็ก้มหน้าตีมซูปในถ้วยจนหมด

“เทอมนี่มีแข็งหรือเปล่า” พ่อถามขึ้นอย่างหาเรื่องคุย

“มีครับ ในเมือง เตือนเมษาฯมีแข่งจัดอันดับ ไม่เกี่ยวอะไรกับผม” เปียนหนานคืบเห็ดอะไรไม่รู้เข้าปาก รสชาติไม่แย

“พูดอะไรนะ ไม่เกี่ยวกับแกได้ยังไง” พ่อขมวดคิ้ว

“ไม่ใช่ว่าพ่อบอกว่าส่งผมไปโรงเรียนกีฬา ก็เพื่อ...” เปียนหนานเงยบลงเพื่อใช้ชีวิตไปวัน ๆ คำพูดนี้เมื่อก่อนพ่อมักจะพูดเป็นประจำ แต่หลายปีมานี้คะแนนการแข่งขันของเปียนหนานไม่แย พ่อน่าจะเริ่มหวังว่าเขาจะเป็นผู้เป็นคนขึ้น ไม่พูดถึงเรื่องใช้ชีวิตไปวัน ๆ อีก เขามองพ่อ “ผมจะทำให้เต็มที่แล้วกัน ดูว่าเหลาเจียงจะวางแผนยังไง”

พวกเขากินอาหารมื้อนี้เสร็จด้วยบรรยากาศอันชื่นบานที่หนึ่งเจียบครึ่งหนึ่งและหาเรื่องคุยอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่พ่อจ่ายเงิน เปียนหนานก็หันกลับไปมองลูกค้าในร้านมากกว่าเดิมสองสามโต๊ะ บริการเดินวนไปมา แต่ไม่เห็นชีวิต

หนีไปแล้ว?

เปียนหนานร้องจิ๊ ๆ อยู่ในใจ ลูกขึ้นตามหลังพ่อ การต่อสู้อย่างไม่ทันได้เปิดมันก็จบลงแล้ว น่าเบื่อ

ออกจากร้านอาหาร พ่อไปเอารถในที่จอดรถ เปียนหนานชี้เกยจเดินจึงยืนรออยู่ข้างถนน

เขากำลังหยิบมือถือส่งข้อความหาวันเพยบอกว่าเดี๋ยวไปหา ก็มีคนเดินเข้ามาจากฝั่งตรงข้าม เปียนหนานได้กลิ่นบุหรืจาง ๆ พอเงยหน้าขึ้นมองก็สบตาเข้ากับอีกฝ่ายพอดี

โชคชะตาเนี่ยน้ำ

เปียนหนานเล็กคิว เป็นชีวิตนี้เอง

ไม่เหมือนรอยยิ้มการคำมีมารยาทก่อนหน้านี้ สายตาที่ชีวิตสู้กับเขา
เย็นเยียบมาก ใบหน้าก็นิ่งเรียบ

“ลี้ภัยกลับมาแล้วหรือ” เปียนหนานระงับความพลุ่งพล่านอยากปา
มือถือใส่หน้าอีกฝ่าย ชีวิตสู้พอๆ กับเขา ร่างกายก็ไม่ได้บอบบางแบบที่เขาคิด
เขามุ่มบ่ามลงมืออาจจะเสียเปรียบ

ชีวิตมองเขา เดินไปทางร้านอาหาร ขณะที่เดินผ่านตัวเขาก็พูดเบา ๆ
ใกล้หูเขาว่า “ทำไม คิดถึงฉันแล้ว?”

ไฟโตะของเปียนหนานปะทุขึ้นทันทีเพราะคำพูดนี้ของชีวิต “ไอ้เวร
เอ๊ย!”

เขาต่ำออกมา กำมือถือในมือซ้าย พลิกหมัดเหวี่ยงไปยังใบหน้าของ
ชีวิตโดยไม่แม้แต่จะคิด

ชีวิตเอนหลบ ยกมือขึ้นมาบัง มือของเปียนหนานขาดโดนข้อมือของเขา
เจ็บแปลบขึ้นมา ชีวิตน่าจะใส่อะไรมานไข่มือ

ความเจ็บนี้ราวกับราดน้ำมันลงบนกองไฟ เขาไม่สนใจแผลที่ไหล่ขวา
ยื่นมือออกไปคว้ามือของชีวิต ก่อนกระชากเข้าหาตัวอย่างแรง เขาชวาระทุ้ง
ใต้กระดูกซี่โครงชีวิตทันที

คราวนี้โดนตัวชีวิตอย่างจัง แต่ไม่รอให้เขากระทุ้งเป็นครั้งที่สอง ชีวิต
ก็อาศัยแรงเฉื่อยต่อเข้าที่ท้องขวาของเขา

หมัดนี้หนักพอๆ กับเข้านั้นของเปียนหนาน เขาจุกจนเกือบจะหลุด
ลงไป

ขณะที่กำลังก่อดินคิดจะตอกใส่หน้าของชีวิต ด้านหลังก็มีแสงไฟรถ
ลาดเข้ามา เสียงบีบแตรอย่างรีบร้อนดังขึ้น จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงพ่อดะโกน
“เปียนหนาน!”

รถจอดอยู่ข้างเขา พ่อโดดลงจากรถ จับเปียนหนานลากออกมา “ทำ
อะไรเนี่ย!”

แม้เปียนหนานรู้สึกเหมือนหัวของตนเองแทบจะติดไฟไหม้แล้ว

แต่ต่อหน้าพ่อ เขาพยายามใช้ความอดกลั้นทั้งชีวิตไม่พุ่งเข้าไปอีก เขาชี้ชีวิต
“ทางที่ตือยาให้ฉันเห็นหน้านายอีก!”

“เหมือนกัน” ชีวิตก็ยุ่งท้อ ยกก้มหัวเราะเสียงเย็น ก่อนหันหลังเดิน
จากไป

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่!” พ่ออัดเบี่ยนหนานเข้าไปในรถ จับประตูรถไว้
“ไปเอารถแค่สองนาทีก็น้อยกว่าคนอื่นได้! ทำไมแกทำตัวน่าหนักใจขนาดนี้!”

เบี่ยนหนานนั่งบนเบาะข้างคนขับไม่พูดอะไร นึกขึ้นได้ว่ามือถือของ
ตนเองยังถูกโยนไว้ที่พื้นอยู่เลย เขายืนขาาคิดจะลงจากรถ แต่ก็โดนพ่อผลัก
กลับเข้าไป “คิดจะทำอะไร!”

“มือถือ!” เบี่ยนหนานร้องเสียงดัง “เก็บมือถือ!”

“แกอยู่นี่ๆ!” พ่อตะโกน หันไปหามือถือเขา “อยู่ไหน!”

“ตรงต้นไม้นั่น” เบี่ยนหนานฟังเบาะ ไหลกับกระตุกซีโครงเริ่ม
เจ็บแปลบแล้ว เขาขมวดคิ้วมองไปทางร้านอาหาร

ทำไมเขาถึงต้องอยู่กับคนอื่น ไม่ว่าพ่อจะถามยังไง เบี่ยนหนานก็ไม่พูด
อะไรอีก ถามหลายต่อหลายครั้งก็ไม่ได้คำตอบ พ่อถอนหายใจยาว ไม่เปลี่ยน
แรงถามอีก เริ่มออกรถ “กลับโรงเรียนไหม”

“ไปบ้านวันเพย” เบี่ยนหนานฟังศีรษะกับกระจกรถ มองไปด้านนอก
พ่อตอบรับเสียงหนึ่ง ขับรถมาถึงใต้ตึกบ้านวันเพยด้วยความเจียบ
ตลอดทาง ตอนที่เบี่ยนหนานเปิดประตูลงจากรถ เขาชี้ไปยังเบาะหลัง “เสื้อผ้า
ซักแล้วที่เอามาให้แก”

“อ้อ” เบี่ยนหนานหยิบถุงใส่เสื้อผ้าจากเบาะหลัง

“เงินพ่อจะโอนให้แกพรุ่งนี้แล้วกันนะ” พ่อพูดขึ้นอีก

“ไม่รับครับ ยังมีอยู่ ผมแค่พูดไปนั้น” เบี่ยนหนานหยิบมือถือโทร.หา
วันเพย

เสียงสัญญาณดังอยู่สองทีก็โดนตัดสาย จากนั้นหัวของวันเพยก็โผล่
ออกมาจากหน้าต่างสักบานบนตึก “เดี๋ยวฉันลงไปเปิดประตูให้!”

ตัวลือกประตุนำตึกของบ้านวันเพยพัง แต่ไม่มีใครสนใจ ทุกครั้ง
ต้องโทร.แล้วรอให้คนลงมาเปิดประตูถึงจะได้ขึ้นไป

“เดี๋ยวผมรอเขาลงมา” เปียนหนานปิดประตูรถ “พอลกลับไปเถอะครับ”
 “เปียนหนาน” พ่อลดกระຈກຣດลง มองหน้าเขา คิดอยู่นานก่อนพูดว่า
 “นิสัยฟังคำเดียวไม่ได้ตั้งใจแล้วลงไม้ลงมือของแกนี่...”
 “รู้แล้วครับ” เปียนหนานตบกระຈກຣດ ถอยหลังไปสองสามก้าว
 “รู้แล้ว”
 “รู้บ้านแกสิ!” พ่อถลึงตาใส่เขา ปิดกระຈກຣດแล้วขับรถจากไป

พอเข้ามาในบ้านวันเพย เปียนหนานก็ได้กลิ่นหอมของแป้งโรตีสอด
 เปียนหนานหนึ่งไปพักหนึ่ง “แป้งโรตีสอดเหรอ”

“อืม นายมาแล้วจะกินทุกครั้งเลยไม่ใช่หรือไง” วันเพยชี้ไปทาง
 ห้องครัว “แม่ฉันได้ยืนยันว่านายมาแล้วก็ไปทำเลย”

“ตึกขนาดนี้เกรงใจแย่” เปียนหนานถอดเสื้อคลุมออก วิ่งเข้าไปในครัว
 ก่อนตะโกนว่า “คุณป้าครับ! ผมกินข้าวมาแล้ว ไม่ต้องทำแล้ว”

“แป็บเดียวก็เสร็จแล้ว ไม่ลำบากเลย สองสามวันนี่พ่อเขาไปต่างเมือง
 ป้าทำแล้วก็ไม่มีคนกิน นานๆ ที่จะมีคนมากินข้าวด้วย” แม่ของวันเพยยิ้ม
 พลงพูด “เราก็ไม่ต้องเกรงใจ มากินข้าวที่บ้านนี่ก็รอบแล้ว ป้าจะไม่รู้ปริมาณ
 ที่เรากินเหรอ”

เปียนหนานไม่ปฏิเสธอีก เขามาบ้านวันเพยที่ไร้กินไม่น้อยทุกที
 บวกกับวันนี้เจอชีวิตอีก กินข้าวไม่สบายใจแล้วยังลงไม้ลงมือ ตอนนี้ก็อยาก
 กินมากอย่างบอกไม่ถูก

เขากินแป้งโรตีสอดสองสามแผ่นที่แม่ของวันเพยทำทั้งหมด ล้างหน้า
 ลวกๆ แล้วก็เข้าห้องนอนของวันเพย นอนบนเตียงลูบท้องตึมนม

“เจอพ่อนายครั้งนี้มีความสุขไหม” วันเพยเข้าห้องแล้วปิดประตู

“เจอกันครั้งไหนก็พอๆ กันนั่นแหละ” เปียนหนานยิ้ม จากนั้นก็
 ขมวดคิ้ว เลิกเลื้อยขึ้นมอง ก่อนกัดฟันดำออกมา “ไอ้เชี่ย!”

“พระเจ้า!” วันเพยขยับมาดูแล้วถึงกับตะลึง เลิกเลื้อยขึ้นดูตามเขา
 “มันแพร่ได้ด้วยเหรอ แพร่ใส่นายแล้ว?”

“ไอ้ควนายน่ะถ้ามีเวลาก็เอาออกมาตากแดดบ้างนะ เห็ดเข็มทองขึ้น

แล้ว” เปียนหนานถอนหายใจพลางลุกขึ้น ตีมนมอีกหนึ่ง “รู้ไหมว่าวันนี้ ตอนกินข้าวฉันเจอใคร”

“ชีวิต?” วันเพยตอบโดยไม่ต้องคิด

เปียนหนานจ้องเขาคูหนึ่ง “นายกินวิตามินรวมใช่ไหม”

“เฮีย เจอชีวิตจริง ๆ?” วันเพยค่อนข้างตื่นเต้น กระโดดขึ้นเตี้ย นั่งขัดสมาธิตรงหน้าเขา “ไหนว่ามา เกิดอะไรขึ้น ต่อยกันแล้ว?”

“ไม่ได้ต่อยเท่าไร พ่อฉันอยู่นะ” เปียนหนานขมวดคิ้ว กุมขี้โครง ตีมนมซ้ำ ๆ อีกสองอีก “วันนี้พ่อพาฉันไปกินหีต มันทำงานอยู่ที่นั่น เป็นบริกร”

“ทำงาน?” วันเพยนิ่งงัน นักเรียนมัธยมปลายปีสองไปทำงานร้านอาหารค่อนข้างน้อย คนรอบตัวของพวกเขาไปแจกใบปลิวยังทราบอย่างกับโดนตัดสินติดคุกสามปี

“อืม” เปียนหนานก้มหน้าดูนมดังซู้ด ๆ

“มันไปหาประสบการณ์ชีวิตหรือไปหาเงินกันแน่...” วันเพยแย่งกล่องนมในมือเขา “ดื่มดี ๆ ได้ไหม ฉันรับเสียงแบบนี้ไม่ได้ที่สุด”

เปียนหนานไม่พูดอะไร นอนลงบนหมอน เอาแขนรองศีรษะ “ทำเพราะอะไรก็เรื่องของมัน ยังไงฉันกับมันก็ไม่มีความจบ หลังจากนี้ถ้าเจออีกก็ต่อยอีก”

“ต่อย!” วันเพยไม่มีปัญหากับการตัดสินใจของเปียนหนาน ยังไงเขาก็ชื่นชอบการต่อยตีมาก เอาใจใส่กว่าการซ่อมเยอะ

เขานอนลงข้างเปียนหนาน เงียบอยู่พักหนึ่งก่อนถอนหายใจ “นายว่า... ฉันคิดว่าจะ...ฉันแค่รู้สึก...ฉันคิดนะ...”

“ความคิดคุณนี่ก็จะเยอะไปหน่อยนะ” เปียนหนานซักจะหงุดหงิด “ยังคิดไม่ออกก็เก็บไว้!”

“เฮีย!” วันเพยตีขาเขา “นายว่าอาจเสียพรหมชอบอะไรมัน ทางนี้มีหนุ่มหล่อหน้าตาก็ดี รูปร่างก็ดี เงินก็มีตามจับ แต่ไม่เอา หันไปวิ่งไล่ตามไ้เด็กจน ๆ นายว่าเธอตาบอดหรือเปล่า...”

“นายหุบปากไปเหอะ!” เปียนหนานถีบวันเพยเข้าให้ ถึงเขาจะไม่

ความรู้สึก ‘อ๊ะ~ เธอนี่แหละ~’ ต่อจากเสี้ยวทรง แต่เธอก็เป็นคนที่เขากำลังตามจับแต่ยังจับไม่ติด “ฉันชอบความมุ่งมั่นเกลียดทรยศของเธอนี่แหละ!”

“มุ่งมั่นอะไรละ นั่นมันมุ่งมั่น!” วันเพยพลิกตัว

เปียนหนานข้าเขา หัวเราะอยู่นาน “ฉันเพิ่งรู้ว่าบางทีนายก็ตอบสนองค่อนข้างไวเนี่ย”

“ไร้สาระ อยู่กับนายทั้งวัน ตอบสนองไม่ไวหน่อยก็โดนนายเสียดสีตายไปนานแล้ว” วันเพยกอดผ้าห่ม ผ่านไปพักหนึ่ง จู่ๆ ก็หันกลับมา “พี่หนาน”

“หืม?” เปียนหนานมองเพดาน

“คืนพรุ่งนี้แล้วกัน” วันเพยลูบรอยซ้ำจำใจใหญ่บนกระดูกซี่โครงของตนเอง “ไปดักมันกัน”

ทดลองอ่าน

สี่ทุ่ม ชิวอี้เปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ก่อนเดินออกมาจากหลังร้านอาหาร ยืนจุดบุหรีคาบอยู่ข้างถังขยะประตูหลัง แล้วก้มหน้าหยิบมือถือออกมา หน้าจอปรากฏสายที่ไม่ได้รับโทร.มาเมื่อสิบนาทีก่อนแล้ว เป็นเบอร์ของพ่อ เขาโทร.กลับไป

เสียงรอสายดังอยู่แค่ครั้งเดียวก็มีคนรับสายแล้ว ปลายสายมีเสียงอ่อนแอว่าดังขึ้น “พี่ครับ”

“ชิวเยียน? ทำไมยังไม่นอนอีก” ชิวอี้ขมวดคิ้ว “สายเมื่อกี้เราโทร.มาเธอ”

“นอนแล้ว โทร.หาพี่คนเดียว” ชิวเยียนพูดเสียงเบา

“เดี๋ยวพี่ก็กลับแล้ว เรายินนอน” ชิวอี้ว่า “ถ้าพี่กลับถึงบ้านแล้วเรายังไม่นอน โดนตีแน่”

“ผมจะนอนเดี๋ยวนี้แหละ” ชิวเยียนรีบพูด แล้วก็วางสายไป

ชิวอี้จุดบุหรีสองที หน้าจอยังมีข้อความไร้สาระที่จางเลือนทรงส่งมาอีก สองสามข้อความ เขาหลับทั้ง ตอนที่เก็บมือถือใส่กระเป๋า เสียงรอสายดังสูงก็ดังมาจากด้านหลัง เขาได้กลิ่นน้ำหอมขณะที่หันไปมอง

“พี่มาน” เขาเอ่ยทักหญิงสาวที่เดินออกมาจากประตูหลัง

พี่มานชื่อเซียวมาน อายุสามสิบกว่าปี เป็นหนึ่งในเจ้าของร้านอาหารสองคน งานบริหารร้านเธอเป็นคนรับผิดชอบทั้งหมด

“วันนี้ลำบากเธอแล้ว” เซียวมานหยุดฝีเท้ามองเขา “เธอคือคนที่จ้างถึง

แนะนำมาช่วงก่อนหน้านี้ใช่ไหม ชื่อชีวอี้? ยังไม่เคยได้คุยกับเธอเลย”

เซียวมานไม่ได้วางมาดอะไร สนธิสนมกับพนักงานดี ชอบให้คนเรียกเธอว่าพี่ ถ้าว่างก็ชอบคุยกับพนักงาน

“ครับ” ชิวอี้พยักหน้า ถอยขยับไปยืนใต้ลมเซียวมาน กอดต้นพุทธรักษาในมือ

“กลืนพุทธรักษาไม่เป็นไรหรอก” เซียวมานยิ้ม แล้วก็จ้องมองเขาอีก “บ้านเธออยู่ไหน เดี่ยวพี่ไปส่งเธอกลับบ้านแล้วกัน”

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมปั่นจักรยานมา...” ชิวอี้บอก

“ลมแรงขนาดนี้จะปั่นจักรยานอะไร” เซียวมานพูดขัดเขา ตบหลังเขาเบาๆ “เอาจักรยานขึ้นรถพี่ก็พอ ไป”

ไม่รอให้ชิวอี้พูดอะไรอีก เซียวมานหันหลังเดินไปยังลานจอดรถแล้ว ชิวอี้ขมวดคิ้ว เดินตามหลังเธอไป

รถของเซียวมานเป็นรถกระบะโตโยต้า ชิวอี้ไม่มีแม่แต่วิธีจะหาเหตุผลอย่าง ‘ทำยารถใส่จักรยานไม่ได้’ ทำได้แค่ยกจักรยานของตนขึ้นกระบะท้ายแล้วขึ้นรถเซียวมาน

“จนถึงบอกว่าปีนี้เธอขึ้น ม.ปลายปีสองใช่ไหม” เซียวมานขับรถไปทางบ้านเขา

“อืม” ชิวอี้ตอบรับ

“ทั้งเรียนทั้งทำงานแบบนี้ลำบากไหม” เซียวมานถามขึ้นอีก

“พอไหวครับ” ชิวอี้มองนอกหน้าต่าง “ไม่รู้สิครับ”

“นักเรียนคนหนึ่งออกมาทำงานลำบากขนาดนี้ ที่บ้านมีเรื่องลำบากเธอ” เซียวมานหันมามองเขา

“อืม” ชิวอี้หันหน้ามา

“ถ้ามีเรื่องลำบากอะไรก็บอกพี่ ร้านเรานะช่วยพนักงานได้ก็ช่วย” เซียวมานพูด

“ขอบคุณครับพี่มาน” ชิวอี้ยิ้มรับ

“เด็กหนุ่มพูดน้อยสินะ” เซียวมานมองเขาต่ออย่างสนใจ

“อากาศเย็น” ชิวอี้หันไปมองนอกหน้าต่างอีกครั้ง

ประโยคนี้น่าเสียวมันหัวเราะอยู่นาน สุดท้ายยื่นมือมาตีขาเขาเบา ๆ
“เธอมีอารมณ์ขันนะเนี่ย”

บ้านของชีวอี้ยู่ค่อนข้างไกลจากร้านอาหาร อยู่ในซอยที่ค่อนข้างเก่าแก่ ที่ตั้ง
ไม่เลว พอรอเช้าอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน แต่รอมาสิบกว่าปีแล้วก็ไม่มียะไรเกิดขึ้น
ตอนที่กลับถึงบ้าน ในลานบ้านเงียบสงัด ไม่ก็ครอบครัวต่างปิดไฟ
กันหมดแล้ว

เขาเอากุญแจออกมาเปิดประตู ไฟห้องรับแขกในบ้านก็ปิดแล้ว ไฟ
ข้างประตูเป็นแค่ไฟกลางคืนเล็ก ๆ ซ่องใต้ประตูห้องนอนพอยังมีแสงรำไร
ออกมา

เขาไม่ได้เปิดไฟ ผลักประตูห้องนอนของพ่อเงียบ ๆ ก่อนพูดเบา ๆ
“ผมกลับมาแล้วครับ”

“กลับมาเร็วกว่าปกติหน่อยนะเนี่ย” พ่อนั่งอยู่บนวีลแชร์พูดขึ้น
“ชีวเยี่ยนหลับแล้วใช่ไหมครับ เบาเสียงหน่อย” ชิวอี้ย้ำเข้ามาในห้องนอน
เอื้อมมือไปปิดประตู “พ่อก็นอนเถอะ จะเข้าห้องน้ำไหม”

“เข้าแล้ว” พ่อลดเสียงลง

“ไม่ต้องรอผมหรอก ผมกลับบ้านไม่ตรงเวลา” ชิวอี้ยื่นวีลแชร์ไป
ข้างเตียง ใต้ที่โครงเจ็บแปลบขึ้นมาขณะที่อุ้มพ่อขึ้นเตียง เขากัดฟัน วางพ่อ
ลงบนเตียงแล้วถึงจะหวดบริเวณที่โดนเปียนหนานกระทุ้งใส่

ปิดประตูห้องนอนพ่อเรียบร้อย ชิวอี้ย้ำเข้าห้องตัวเอง อาศัยแสงนอก
หน้าต่างเห็นชีวเยี่ยนคว่ำหน้าอยู่บนหมอน กว่าค่อนหลังโผล่ออกนอกผ้าห่ม

เขาเดินเข้าไป โน้มตัวจ้องหน้าชีวเยี่ยน เด็กน้อยหลับตา แต่ขนตา
สั่นไหวเบา ๆ

“แกหลับหรือ” ชิวอี้ย้ำพูด

ชีวเยี่ยนไม่กระดิก ยังคงหลับตา มีแค่ขนตาที่สั่นไหวหนักกว่าเดิม

“คราวหน้าถ้าให้พี่เห็นว่าเรายังไม่นอนก่อนสี่ทุ่มอีก หลังจากนั้นเราก็ก
ไม่ต้องนอนแล้ว” ชิวอี้ย่อย

“งั้นพี่กลับมาเร็ว ๆ หน่อยไม่ได้หรือ” ชิวเยี่ยนลืมตา พูดอย่างน้อยใจ

“ไม่แก้งกลับแล้ว?” ชิวอึ้งย้งอง ๆ ลงข้างเตียง “พี่กลับมาเร็วก็ได้ แต่หลังจากนี้ไม่มีเงินแล้วเราขึ้นพ่อไปขอข้าวกินไหม”

ชิวเยียนกัดปาก ชุกหน้าลงกับหมอน ผ่านไปพักหนึ่ง ไหล่ของเขา กระตุกเบา ๆ

“ร้องให้แล้วหรือ” ชิวอึ้งลุกขึ้นถอดเสื้อผ้า เปลี่ยนเป็นเสื้อยืด เปิด ประตูเดินออกไป “พี่ไปอาบน้ำก่อน ปล่อยให้เราร้องสิบนาทีก่อน”

ตอนที่ชิวอึ้งอาบน้ำเสร็จกลับเข้ามา ชิวเยียนยังคงนอนคว่ำอยู่บนหมอน แต่ไม่ร้องให้แล้ว

เขาปิดไฟ ขึ้นเตียง แล้วนอนลงข้าง ๆ ชิวเยียน ยื่นมือไปตบก้นเขา “มานี่ พี่จะกอด”

ชิวเยียนรีบพลิกตัวมุดเข้าอ้อมกอดเขา พร้อมทั้งกอดเอวเขาไว้

“เดี๋ยว” ชิวอึ้งหลบ “อย่าทับซีไครงพี่ เจ็บ”

“พี่ครับ” ชิวเยียนชุกหน้าลงกับแขนเขา เสียงขึ้นจุก “พี่ไปชกต่อย มาอีกแล้ว”

“พี่ไม่ได้ลงมือก่อน” ชิวอึ้งกอดชิวเยียน นึกถึงสายตาโกรธเคืองของ เปียนหนาน เขายิ้ม “พี่แค่กวนไปประโยคเดียว”

“วันนี้ผมได้ดอกไม้แดง¹ มาหนึ่งดอก ผมสออบคณิตได้คะแนนเต็ม” ชิวเยียนพูดเสียงเบา น้ำเสียงเผยความภูมิใจ

“จริงหรือ เก่งจริง ๆ” ชิวอึ้งลุกขึ้นนั่ง หยิบกระบี่สวาทงศ์ออกมาจาก เลือดคลุ่มที่พาดอยู่ข้างเตียง เอาเหรียญหยอดลงในกระปุกออมสินที่หัวเตียง จากนั้นติดแก้มชิวเยียนที่หนึ่ง “รีบนอน”

ช่วงเช้าสุดสัปดาห์ของทั้งสองวัน เป็นเวลาที่ชิวเยียนมีความสุขที่สุด วันปกติ ตอนกลางวันชิวอึ้งต้องเรียน ตอนกลางคืนทำงาน ตอนบ่ายเสาร์อาทิตย์ ยังต้องสอนพิเศษให้นักเรียนมัธยมต้นอีกสองสามคน เวลาที่อยู่กับเขาได้ มีแค่ช่วงเช้าสุดสัปดาห์เท่านั้น

¹ เป็นรางวัลที่คุณครูหรือผู้ใหญ่มอบให้เด็ก

เริ่มตั้งแต่ชีวิตขึ้นนอนออกจากบ้านไปซื้ออาหารเช้า เขาก็ตามชีวิตราวกับเป็นเงาตามตัว พูดเรื่องในโรงเรียนไม่หยุดว่า คุณครูพูดอะไร เพื่อนร่วมโต๊ะพูดอะไร พูดจนน้ำท่วมทุ่งไปหมด

ปกติชีวิตจะไม่ตอบกลับ ส่งเสียงอึม ๆ เป็นครั้งคราวถือว่าตอบรับ เขาก็พูดต่อได้แล้ว

ชีวิตนั่งเล่นเป็นเพื่อนเขาในสวนทั้งเช้า เต็มวันดินน้ำมัน เต็มวาตรูปตอนใกล้จะเที่ยงชีวิตเยียนถูมูก ลังเลครู่หนึ่งก่อนพูดขึ้น “พี่ครับ ผมอยากกินเนื้อแดดเดียว”

“ได้” ชีวิตหยิบมือถือออกมาดูเวลา ปกติเขาไม่ให้ชีวิตเยียนกินขนมแต่วันหยุดจะไม่เคร่งมากนัก “เดี๋ยวพาเราไปซื้อแล้วกัน”

ปากซอยมีซูเปอร์มาร์เก็ตเล็ก ๆ อยู่ ชีวิตเยียนยืนลังเลอยู่หน้าชั้นขนมเลือกไม่ได้ระหว่างเนื้อแดดเดียวกับฟองเต้าหู้

“อยากกินหมดเลย ซื้อหมดเลยได้ไหมครับ” เขาเงยหน้าถามชีวิต

“ไม่ได้ เลือกอันหนึ่ง” ชีวิตตอบกลับอย่างรวดเร็ว

“นั่นพี่ไม่กินเหรอ” ชีวิตเยียนห่อเหี่ยวใจเล็กน้อย

“ไม่กิน” ชีวิตตอบ

“ผมอยากได้หมดเลย” ชีวิตเยียนดึงกางเกงเขา

ชีวิตหันหลังเดินไปทางประตูซูเปอร์มาร์เก็ต

“เนื้อแดดเดียว ๆ ๆ...” ชีวิตเยียนรีบตะโกนตามหลังเขาเป็นพรวน

“เล็กหรือใหญ่” ชีวิตเดินกลับมาหน้าชั้น

“ใหญ่” ชีวิตเยียนชี้ที่ห่อใหญ่

“กลางวันจะกินข้าวอยู่ไหม” ชีวิตยิ้ม หยิบห่อใหญ่ไปจ่ายเงิน

“กินสิ” ชีวิตเยียนกระโดดโลดเต้นตามหลังเขาอย่างมีความสุข

เปียนหนานกับวันเพยนอนจนเที่ยงวันถึงจะโดนแม่ของวันเพยตบประตูปลุก “กินข้าว! เลิกนอนได้แล้ว! สงสัยแล้วนะว่าอยู่โรงเรียนพวกลูกนอนกันหรือเปล่า!”

“นอนสิครับ...” เปียนหนานบิดขี้เกียจ ถีบวันเพยสองสามที “แต่

นอนไม่พอ...”

วันเพยโดนเขาถีบจนเกือบจะตกเตียง ถอนหายใจแล้วลุกขึ้น

“มีข้อความหรือเปล่า” วันเพยเห็นมือถือของเปียนหนานที่โยนไว้บนโต๊ะหัวเตียงสว่างขึ้น จึงหยิบมาดู “ไอ้โฮ จางเสี่ยวหรง?”

“เอามา!” เปียนหนานแย่งมือถือมา

ครึ่งชั่วโมงที่แล้วจางเสี่ยวหรงส่งวีแชตมาหาเขา เปียนหนานอยากฟังแต่ยกมือถือมาถึงข้างหูแล้วก็ชะงัก มองวันเพย

วันเพยกำลังรอกอยู่ เห็นท่าทางแบบนี้ของเขาก็เลิกผ้าห่มที่หอบบนตัวเขา ออกอย่างไม่พอใจสุดๆ “ทำไม กลัวฉันได้ยินเธอปฏิเสธนายเธอ?”

“แม่ อย่ามาทำตัวทะเล้ง ตอนอาบน้ำยังดูไม่พอเธอ...” เปียนหนานดึงกางเกงขึ้นใน แล้วก็หัวเราะอี ๆ “ถ้าฉันโดนปฏิเสธก็ถือว่าเป็นครั้งแรกในชีวิต นายเป็นพยานหน่อยแล้วกัน”

“ได้” วันเพยแคะหู

เปียนหนานกดปุ่มฟัง เสียงนุ่มนวลของจางเสี่ยวหรงดังออกมาจากมือถือ “แผลนายเป็นยังงี้บ้าง”

“เซี่ย!” วันเพยตะโกน “เซี่ย!”

เปียนหนานก็นิ่งไป คำทักทายอันอ่อนโยนประโยคนี้นัดความไม่พอใจที่เขามีต่อจางเสี่ยวหรงก่อนหน้านี้ไปหมดในพริบตา เขามองวันเพยที่หนึ่งพูดกับมือถือ “ไม่เป็นไร เธอทำอะไรอยู่”

“วันนี้พระอาทิตย์หรือพระจันทร์ขึ้นเนี่ย” วันเพยวิ่งไปเปิดม่านหน้าต่างดู “เป็นพระอาทิตย์หรือเนี่ย...เธอร้อนตัวเพราะวันนี้โดนนายเห็นหรือเปล่า”

“ร้อนตัวอะไร ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเธอสักหน่อย” เปียนหนานโยนมือถือไปอีกทาง กระโดดลงจากเตียง สวมเสื้อผ้าแล้ววิ่งเข้าไปในห้องรับแขก ตะโกนหาแม่ของวันเพย “คุณป้าครับ!”

“รีบไปล้างหน้ามากินข้าว งดไปมือหนึ่งแล้ว ถ้าป้าไม่เรียกเราสองคนวันนี้ก็ไม่คิดจะกินข้าวแล้วไซ้ไหม” แม่ของวันเพยยิ้มพลางพูด

กินอาหารที่แม่ของวันเพยทำเต็มโต๊ะเสร็จ เปียนหนานเอนตัวลงบน

โซฟา ไถมือถือในมือไปเรื่อย ๆ

ไถอยู่ลึบกว่านาที จางเสี่ยวหรงถึงจะตอบกลับมา “โดนเพื่อนเทแล้ว
เดินเล่นคนเดียวน่าเบื่อสุด ๆ เลย...”

เปียนหนานถือมือถือ คิดพักหนึ่ง ตัดสินใจโทรไป เสียงรอสายดัง
อยู่หลายทีจางเสี่ยวหรงถึงจะรับสาย ส่งเสียงฮัลโลเอ้อยู่เฉื่อย

“เดินเล่นอยู่ที่ไหนนะ” เปียนหนานถาม

“ถนนคนเดินนะสิ ยังจะเดินที่ไหนได้” จางเสี่ยวหรงพูด “ทำไมเธอ”

“เดี๋ยวฉันไป” เปียนหนานลุกขึ้น เข้าห้องนอนวันเพย หยิบเสื้อคลุม
มาสวมพลางพูด “อิกยี่สิบนาทีเธอไปรอฉันที่ร้านหม่านจี้”

บ้านของวันเพยอยู่ใกล้กับถนนคนเดิน นั่งรถไปใช้เวลาแค่สิบกว่านาที
เปียนหนานถึงร้านหม่านจี้ตรงเวลาพอดี

เขากวาดตามองด้านใน ไม่เห็นจางเสี่ยวหรง จึงโทรหาเธอ

“อ่า ฉันกำลังเดินไปจากโรงหนังนะ” น้ำเสียงของจางเสี่ยวหรง
ไม่รีบร้อน “นายรอฉันสองนาทีแล้วกัน ฉันถือของอยู่ เดินช้า”

“เธอรอฉันอยู่ที่เดิม เดี๋ยวฉันไปหา” เปียนหนานพูด เพราะเป็น
จางเสี่ยวหรงหรอกนะ ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นเขาไม่มีความอดทนขนาดนี้แน่นอน

เขาวางสาย เก็บมือถือใส่กระเป๋า กำลังจะเดินไปทางโรงหนัง พอ
เงยหน้า ฝีเท้าก็หยุดลง

หะ ๆ

หะ ๆ! หะ ๆ...

โชคชะตามาแล้วจะกันยังไวกักกันไม่อยู่จริง ๆ นะเนี่ย

แต่สิ่งที่ทำให้เปียนหนานประหลาดใจมากที่สุดไม่ใช่เดินเล่นอยู่ใน
ถนนคนเดินแล้วเจอชีวอี้ แต่เป็นเปียนชินอวี่ที่ยืนอยู่ข้างชีวอี้!

ชีวอี้รู้จักกับเปียนชินอวี่?

นี่แม่เรื่องอะไรกัน

เปียนหนานยืนมองชีวอี้ผู้ที่เดิม นั่งอยู่นานก็ยังคิดไม่ออกว่าควร
ทำเป็นไม่เห็นแล้วเดินจากไปหรือเดินไปตอยสักหมัดหรือยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

หรือพูดสุขสันต์วันเกิดกับเปียนชินอวีสักหน่อย

เห็นได้ชัดว่าชีวิตก็ประหลาดใจเช่นกัน จึงยืนนิ่งไม่ขยับ

“โอ๊ะ เปียนหนาน?” เปียนชินอวีทำลายความเงียบลง เลิกคิ้วขึ้น
เมื่อพบว่าเปียนหนานไม่ได้มองเธอ เธอก็หันไปมองชีวิต ก่อนขำงุนงง
“เอ๋ พวกพี่รู้จักกันเหรอ”

“ถือว่ารู้จักมั้ง” ชีวิตยิ้ม

“ไปกันเถอะ” เปียนชินอวีเหล่มองเปียนหนาน จากนั้นดึงแขนเสื้อชีวิต
คิดจะเดินผ่านเปียนหนานไป

ชีวิตไม่ขยับ ยังคงมองเปียนหนาน

ตอนนี้ความรู้สึกในใจของเปียนหนานอธิบายค่อนข้างยาก ถึงขั้นที่
ความขัดแย้งพวกนั้นกับชีวิตไม่ใช่เรื่องสำคัญแล้ว ชีวิตก็บังเสียวทรง ชีวิต
กับเปียนชินอวี มันเกิดอะไรขึ้น ตอนนี้เขาไม่สนใจแล้ว เจอกับสายตายั่ว
ของชีวิต เขาก็ไม่รู้สึกละไรแล้ว

ในหัวของเขามีเพียงแค่ประโยคเดียว เปียนชินอวีรู้จักชีวิต เธอจะ
บอกชีวิตหรือเปล่า จะพูดอะไรบ้าง

เขาเดินสวนกับเปียนชินอวีเสียบ ๆ โดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง

“ไปกันเถอะ!” เปียนชินอวีเรียกชีวิตเสียงดังขึ้น

ชีวิตหันไปมองแผ่นหลังของเปียนหนาน แล้วถึงเดินตามเปียนชินอวีไป
เดินไปได้พักหนึ่ง ชีวิตก็ถามขึ้น “เธอเป็นอะไรกับเปียนหนาน”

“ฉันกับเขา?” เปียนชินอวีหัวเราะเสียงเย็น น้ำเสียงเต็มไปด้วยความ
รังเกียจ “ฉันกับเขาจะเป็นอะไรกันได้ พูดออกมาพิศอกใจตายแน่”

“เธอ” ชีวิตยิ้ม ไม่ได้พูดอะไรอีก

เปียนชินอวีหัวเราะเสียงเย็นอีกครั้ง “พีคิดว่าเปียนหนานเป็นพี่น้อง
กับฉันใช่ไหม”

“ไม่ใช่เธอ” ชีวิตมองเธอ

“ถือว่าใช่มั้ง แต่พูดออกมาก็อาย” เปียนชินอวีหัวหน้า “เขาเป็น
ลูกของพ่อฉันกับผู้หญิงคนอื่น”

ชีวิตชะงักงันชั่วครู่ เปียนชินอวีหันหลังเดินถอยหลังสองสามก้าว น้ำเสียง

ค่อนข้างเย็นชา “เขาเป็นลูกมือที่สามชั้นต่ำ”

ชีวี่ไม่พูดอะไร

เปียนชินอวีพูดประโยคนี้จบก็ไม่ได้พูดต่อ เปลี่ยนเรื่องคุย “พี่ว่าฉัน
ตัดปลายผมดีไหม”

“โรงเรียนพวกเธอให้เด็กปีหนึ่งตัดผมเธอ” ชิวอี้ถาม

“แค่ตัดปลายผมเอง” เปียนชินอวีสะบัดผม “พี่ว่าตัดแล้วสวยไหม”

“ไม่รู้” ชิวอี้ตอบ

“เฮ้อ ตอนเปิดเทอมฤดูหนาวที่พี่สอนพิเศษให้เงินถึงถึง ฉันไปหาเธอ
ใช้ใหม่ละ ตอนนั้นก็ตัดปลายผม” เปียนชินอวีเตือนความจำเขา

“...จำไม่ได้แล้ว” ชิวอี้ครุ่นคิด

“เรื่องนี้ก็จำไม่ได้?” เปียนชินอวีมองเขาอย่างค่อนข้างพิศหวัง “ตอนนั้น
ผมฉันทายกว่านี่ตั้งเยอะ พี่ไม่น่าจะจำไม่ได้เหมือนกันมั้ง”

ชีวี่เอามือป้องปากกระแอมเบาๆ “เธอตัดผมเธอ”

“นี่!” เปียนชินอวีเอ่ยเสียงดังพลางถลึงตาใส่เขา “พี่จำไม่ได้แม้แต่
หน้าตาของฉันใช้ไหมเนี่ย”

“ไม่ขนาดนั้น” ชิวอี้พูด “ตอนที่เห็นเธอก็นึกออก”

เปียนชินอวียังอยากพูดอะไรอีก ชิวอี้ชี้ถนนฝั่งขวา “เธอจะไปทำผม
ไม่ใช่เธอ ฉันไปแล้วนะ จะถึงเวลาสอนพิเศษแล้ว สุขสันต์วันเกิด”

ไม่รอให้เปียนชินอวีพูดอะไร ชิวอี้ก็หันหลังก้าวยาวๆ เดินเลี้ยวขวา
จากไป

ตอนที่เปียนหนานเห็นจางเสี่ยวหรง เธอกำลังนั่งก้มหน้าเล่นมือถืออยู่บน
ม้านั่งข้างถนน ผมยาวปิดหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง มองไปแล้วทั้งสงบทั้งสบาย

แต่ภาพที่เคยทำให้เปียนหนานใจเต้น ตอนนี้นักกลับไม่มีความรู้สึกพิเศษ
อะไรแล้ว เขาเดินไปนั่งข้างจางเสี่ยวหรง

“นายทำฉันตกใจนะ” จางเสี่ยวหรงหันมาเห็นเขา ตบอเบ่าๆ “ทำไม
ไม่เรียกฉันสักคำล่ะ”

“เรียกเธอก็เหมือนกันไม่ใช่เธอ” เปียนหนานพูด “กินข้าวหรือยัง”

“ฉันลดความอ้วนนะ” จางเสี่ยวหงหลูบหน้าตัวเอง “หน้าฉันอ้วนขึ้นตั้งเยอะแยะ”

“ดูไม่ออก น่ารักนะ” เปียนหนานมองเธอ

“ทำไมพูดแบบนี้กันหมด” จางเสี่ยวหงยิ้ม

“กันหมด? ยังมีใครพูดแบบนี้อีกล่ะ” เปียนหนานไล่ถาม

“ไม่มี” จางเสี่ยวหงยิ้ม

เปียนหนานรู้สึกว่ารอยยิ้มของจางเสี่ยวหงบอกใบ้โคตรจะชัดเจนไปหน่อย เขาก็ยิ้มเช่นกัน “ชีวิต?”

“อย่าทายมั่ว” จางเสี่ยวหงหุบยิ้ม ผ่านไปสองวินาทีก็นิ้วหน้าพูดขึ้น “เขาก็ไม่ได้คิดอะไร”

เดิมทีเปียนหนานเป็นคนความอดทนต่ำอยู่แล้ว บวกกับตอนนี้หุดหงิดสุดๆ ราวกับเพิ่งจะตกลงไปในแม่น้ำ หลังโดนคนช่วยขึ้นมาอย่างโคตรจะเสียน้ำแล้วก็โดนถีบตกลงไปใหม่ คำพูดของจางเสี่ยวหงที่ไม่รู้ว่าตั้งใจหรือไม่ตั้งใจทำให้เขาไม่พอใจ “ฉันบอกว่าเขาคิดอะไรแล้วเธอ”

จางเสี่ยวหงนิ่งงัน นี่เป็นครั้งแรกที่เปียนหนานใช้น้ำเสียงแบบนั้นกับเธอ เธอสาธกผม “ฉันก็ไม่ได้พูดอะไรนี่ พวกนายสองคนเป็นเพื่อนฉันทั้งคู่ ฉันแค่ไม่อยากให้พวกนายทำตัวเหมือนคู่อริเพราะฉัน...”

“เพื่อน?” เปียนหนานพินิจมองเธอ “ชีวิตนี้เป็นยังไงฉันไม่รู้ แต่ฉันกำลังตามจับเธอ เธออย่าบอกว่าไม่รู้”

จางเสี่ยวหงก้มหน้า ใบหน้ายังประดับรอยยิ้มจางๆ “เปียนหนาน...”

“ฉันนิสัยไม่ดี แล้วก็ไม่มีความอดทนอะไร” เปียนหนานขัดเธอหุดหงิดไม่ไหว “เธอเต็มใจก็เต็มใจ ไม่เต็มใจก็พูดมาตรงๆ เก็บฉันไว้อย่างนี้สนุกไหม ตัดใจเธอ”

“นายพูดอะไรนะ!” รอยยิ้มของจางเสี่ยวหงนิ่งค้างบนหน้า

“ไม่มีอะไร” เปียนหนานลุกขึ้น “ความหมายก็ตามที่พูด เต็มใจไม่เต็มใจก็แค่คำเดียว อยากจะเก็บไว้ทั้งสองคน ฉันไม่เล่นด้วยหรอกนะ”

พูดประโยคนีจบเขาก็หันหลังเดินจากไปโดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง จางเสี่ยวหงยังคงตะโกนอะไรสักอย่างอยู่ด้านหลัง แต่เขาได้ยินไม่ชัด

เปียนหนาน หงุดหงิดง่าย แต่ก็เก็บอาการบ้างเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้หญิง เรื่องอย่างการนัดผู้หญิงเจอกันแล้วพูดไม่กี่คำก็ทิ้งอีกฝ่ายไว้ เขาเพิ่งทำเป็นครั้งแรก

จริง ๆ แล้วเขาค่อนข้างมีความอดทนกับงานเสี่ยวหรง ถ้าเป็นปกติเขาจะไม่โมโหแน่นอน วันนี้ถือว่างานเสี่ยวหรงดวงสวย

กระทั่งออกมาจากถนนคนเดิน เขาถึงเดินช้าลง เทร็ดเตร่ตามถนนไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดมุ่งหมาย ด้านนอกลมแรง ช่วงนี้อากาศไม่ค่อยดี แต่สุดสัปดาห์คนบนถนนก็ยังเยอะมาก

เปียนหนานไม่ชอบเดินเล่น รู้สึกว่าไม่มีอะไรให้เดินดู หนึ่งปีสี่ฤดูก็สวมแต่ชุดกีฬา ช่วงซ้อมหนักก็อยากจะนอนอย่างเดียว มีเวลาว่างก็ไปอยู่ร้านเน็ต การเดินเล่นสำหรับเขาไม่ได้อะไรเป็นขึ้นเป็นอันทั้งยังเสียเวลา

แต่วันนี้เขาเดินเล่นอยู่นาน ตอนที่วันเพยส่งข้อความมา เขาหยิบมือถือออกมาดูเวลาพอดี ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงแล้ว เขาเดินออกมาค่อนข้างไกลจากบ้านวันเพย ขยับเดินต่อไปอีกหน่อยก็เดินกลับโรงเรียนได้แล้ว

ข้อความของวันเพยกระชับ มีแค่สี่พยางค์ [เกิดอะไรขึ้น]

เปียนหนานไม่ได้ตอบ ยัดมือถือใส่กระเป๋า จากนั้นเดินเข้าร้านกาแฟเล็กๆ ข้างทาง ลังนมแก้วหนึ่งก่อนนั่งเหม่ออยู่ข้างกระจกร้าน

เกิดอะไรขึ้น

เรื่องราวมันซับซ้อน

เปียนซินอวีผู้รู้ความลับที่เขาไม่อยากจะบอกคนอื่นที่สุจริตจกกับชีวิต
และทั้งสองคนยังไม่ค่อยถูกกับเขา

ตอนที่เปียนซินอวีเดินจากไป สายตากับน้ำเสียงทำให้เขาเกือบจะ
มั่นใจได้ว่า เธอจะบอกชีวิต...

เปียนหนานดีมนมอีกหนึ่ง เขาไม่ถือสาความมั่งร่ำอย่างเต็มเปี่ยม
ที่เปียนซินอวีมีต่อเขาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ถือสาที่เธอพูดเสียดสีตลอดเวลา
ไม่ถือสาที่เธอโกหกใส่ร้ายเขาอย่างเป็นธรรมชาติ

เขาถืออย่างเดียวคือความจริงที่เปียนซินอวีพูดออกมา

นอกจากวันเพย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนที่สนิทขนาดไหนก็ไม่มีใครรู้ภูมิหลัง
ที่แท้จริงของเปียนหนานที่ดูภายนอกทางบ้านมีฐานะดีไม่สนใจอะไรทั้งนั้น

แม่แท้ๆ ของเขาเป็นมือที่สาม เป็นเรื่องจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เปียนหนานอธิบายความรู้สึกที่มีต่อแม่ตัวเองไม่ได้

เขาไม่รู้วาระหว่างพ่อกับแม่เริ่มขึ้นได้อย่างไร พ่อกลับตัวกลับใจ
ได้ยังไง เขาไม่รู้ทั้งนั้น

สรุปคือเวลาที่เขาอยู่กับแม่สั้นมาก ๆ อาจจะตอนหนึ่งขวบกว่า หรือ
อาจจะตอนสองขวบ เพราะได้ยินว่าตอนที่แม่ออกไปเล่นไพน่กกระจอก
จะขังเปียนหนานไว้ในห้องน้ำหนึ่งวันเต็ม ๆ พ่อถึงพาเขากลับมาบ้านที่อยู่
ปัจจุบัน

เปียนหนานไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกขังไว้ในห้องน้ำ จวบจน
ตอนนี้ พ่อเขานึกถึงแม่แท้ๆ ของตัวเอง สิ่งแรกที่นึกออกก็คือเงิน

เขาไปเยี่ยมแม่เป็นครั้งคราว เจอหน้าพูดไม่ถึงสองประโยคแม่ก็จะ
พูดถึงเงิน เปียนหนานไม่รู้ว่เงิน บ้าน และร้านพวกนั้นที่แม่ได้ไปจากพ่อ
ไปไหนหมด

เปียนหนานถอนหายใจ มองไปด้านนอก

นอกร้านกาแฟมีเด็กชายคนหนึ่งนั่งยอง ๆ เช็ดน้ำตาอยู่ได้ต้นไม้
เมื่อก่อนเขาก็ชอบนั่งร้องไห้ ตอนที่จู่ ๆ โดนเปียนเฮ่าต้อย เขาก็จะนั่งร้องไห้
ในสวนหลังบ้าน

แต่เขาจะไม่ร้องไห้นานขนาดนี้ เขาคิดว่าตัวเองค่อนข้างใจใหญ่

หลาย ๆ เรื่องเศร้าใจอยู่ไม่กี่นาทีก็หายแล้ว

ดีมนมหมดแก้ว เด็กน้อยนอนกรนยังคงร้องไห้อยู่ พอมีคนเดินผ่านไปมาหยุดถาม เขาก็ก้มหน้าเช็ดน้ำตาเงียบ ๆ

เปียนหนานทนดูไม่ค่อยได้ เขาวางแก้วนมลงแล้วเดินออกจากร้านกาแฟ จากนั้นเข้าไปซื้อช็อกโกแลตสองชิ้นในซูเปอร์มาร์เก็ตด้านข้าง ก่อนเดินไปนั่งข้างเด็กน้อย

“กินช็อกโกแลตไหม” เขาแกะเปลือกช็อกโกแลตชิ้นหนึ่งแล้วกัดคำหนึ่ง

เด็กน้อยเงยหน้ามองเขา บนหน้ายังมีหยดน้ำตา

เจ้าเด็กนี้หน้าสวย ตากลมโต ผมหยักศกเล็กน้อยตามธรรมชาติ ดูแล้วอย่างกับตุ๊กตา

เปียนหนานส่งช็อกโกแลตอีกชิ้นให้เขา “ฉันเลี้ยง”

เด็กน้อยลังเลชั่วครู่ รับช็อกโกแลตมา คิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนหยิบเนื้อแดดเดียวครึ่งห่อออกมาจากกระเป๋าตัวเอง “ฉันผมเลี้ยงเนื้อแดดเดียวที่แต่ผมกินไปครึ่งหนึ่งแล้ว”

“ฉันกินขึ้นเดียวก็พอ” เปียนหนานไม่ชอบกินขนม โดยเฉพาะเนื้อแดดเดียว แต่ก็ยังหยิบออกมาจากถุงเข้าปากชิ้นหนึ่ง “นายร้องไห้อยู่ตรงนี้นานแล้ว โดนคนต่อยมหาหรือว่าอกหักล่ะ”

เดิมทีเด็กน้อยหยุดร้องแล้ว กำลังก้มหน้าแกะช็อกโกแลตเตรียมกิน พอได้ยินคำถามของเปียนหนาน มือก็หยุดลง หน้าไม่เงยขึ้น น้ำตาเม็ดโต ๆ หยดลงบนพื้น

“เฮ้ย” เปียนหนานรีบยัดช็อกโกแลตใส่ปากเขา “นายอย่าร้องสิ เดี่ยวคนก็คิดว่าฉันทำอะไรนาย...”

“เงิน...เงิน...” เด็กน้อยยกมือชี้ตา “เงินของผมหายไปแล้ว...”

“เงิน?” เปียนหนานโล่งอกทันที ตบหลังเขาเบา ๆ “เฮ้อ ฉันนึกว่าเรื่องใหญ่อะไร หายไปเท่าไรล่ะ”

“สามร้อยกว่าหยวน” พอเด็กน้อยพูดถึงจำนวนเงินก็ร้องไห้หนักกว่าเดิม

สำหรับเด็กน้อยที่ดูไปแล้วน่าจะอยู่แค่ชั้นประถมหนึ่งประถมสอง เงินสามร้อยกว่าหยวนก็ค่อนข้างเยอะ เปียนหนานจีปาก “นายจะเอาเงินออกมาเยอะขนาดนั้นทำไม... ทำหายได้ยังไงล่ะ”

เด็กน้อยร้องไห้ไปด้วยกินช็อกโกแลตไปด้วย “ผมเอากะปุกออมสินออกมา”

“ไม่กลัวเหนียวจริง ๆ” เป็นครั้งแรกที่เปียนหนานได้ยินคนบอกว่าออกมาเล่นยังเอากะปุกออมสินออกมาด้วย “เอาออกมาซื้อของ?”

เด็กน้อยส่ายหน้า “ผมบอกว่า... ผมเก็บเงินได้สามร้อย... กว่าหยวนแล้ว ฟางเสี่ยวจวินบอกว่าอยากดู ผมเลยเอามาให้เขาดู”

“ดูเสร็จแล้วไงต่อ ดูที่ไหน” เปียนหนานครุ่นคิด “ฉันไปช่วยนายหาไหม”

“โนโพรงตันไม้ตรงนั้น...” เด็กน้อยชี้ซอยเล็กๆ ข้างร้านกาแฟ

“โพรงตันไม้?” เปียนหนานตะลึง “นายวางกะปุกออมสินไว้ในโพรงตันไม้?”

“อืม” เด็กน้อยพยักหน้า

“หลังจากนั้นก็หายไปแล้ว? อยู่ดีๆ นายจะเอากะปุกออมสินไปวางไว้ในโพรงตันไม้ทำไมเนี่ย” เปียนหนานคิดว่าตัวเองจนปัญญาจะเข้าใจความคิดของเด็กน้อยคนนี้

“ฟางเสี่ยวจวินบอกว่าพกไว้กับตัวไม่ปลอดภัย เขาให้ผมซ่อนไว้ในโพรง” เด็กน้อยกัดริมฝีปาก

“ตอนที่แม่ของฟางเสี่ยวจวินคลอดเขา ไม่ทันรับแล้วตกลงพื้นหรือเปล่า” เปียนหนานค่อนข้างหมดคำจะพูด “ฉันซ่อนไว้ในโพรงแล้วนายสองคนไปทำอะไรกันต่อ”

“กลับบ้าน” เด็กน้อยพูด “ฟางเสี่ยวจวินกลับบ้านแล้ว ผมก็กลับ...”

“กะปุกออมสินนายยังอยู่ในโพรงตันไม้เนาะ นายกลับบ้านแล้ว?” เปียนหนานเสียงดังขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ “ตอนแม่คลอดนายก็ชนหัวนายเหมือนกันใช่ไหม!”

“ผมไม่รู้” เด็กน้อยพูดเสียงเบา “แม่ผมเสียแล้ว”

“...ขอโทษ” เปียนหนานถอนหายใจ ลูบหัวเด็กน้อย

“ผมยังกลับไม่ถึงบ้าน เดินได้ครึ่งทาง ฟางเสี่ยวจวินก็วิ่งตามมา บอกผมว่าเงินหายไปแล้ว แต่ตอนผมวางเข้าไปไม่มีคนเห็นนะ” เด็กน้อยพูดถึงตรงนี้ก็เริ่มร้องอีก “ผมไปดู หายไปแล้วจริงๆ กระปุกยังอยู่ แต่เงินข้างในหายไปแล้ว ถ้าพี่ชายผมรู้จะตีผม...”

เปียนหนานฟังถึงตรงนี้ก็ตัดสินใจได้ “ถามเอาที่ฟางเสี่ยวจวินลีเขาเอาไป”

“เขาบอกว่าไม่ได้เอาไป” เด็กน้อยร้องไห้ต่อ “พี่ชายผมจะตีผม...”

“โอเคๆ เลิกร้องได้แล้ว น้ำมูกไหลออกมาหมดแล้ว” เปียนหนานหยิบทิชชูออกมาเช็ดหน้าเขาลวกๆ แล้วหยิบกระเป๋าสะตางค์ออกมา ดึงแบงก์ร้อยออกมาสี่ใบ “ฉันเติมให้นายแล้วกัน”

เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นทันที พอเห็นเงินในมือเขาแววตาก็มองลง “เงินผมเป็นเหรียญๆ ไม่ใช่ทั้งแบงก์”

“เป็นเงินก็พอแล้ว” เปียนหนานเอาเงินใส่กระเป๋าเขา

“แต่พี่ผมจะรู้ เขาจะตีผม” เด็กน้อยดื้อดึงเป็นอย่างยิ่ง

“พี่นายเป็นบ้าหรือ เงินไม่ได้น้อยลง ยังเพิ่มขึ้นอีก จะตีนายทำไม!” ความอดทนของเปียนหนานจะหมดแล้ว

“เขาให้ผมวันละหยวน ผมเก็บมานานมาก ๆ...ถ้าเขารู้ว่าผมทำเงินหาย เขาจะ...”

“จะตีนายใช่ไหม ทำไมพี่นายใช้ความรุนแรงขนาดนี้ ตีเด็กอายุน้อยขนาดนี้!” เปียนหนานลุกขึ้นมองไปรอบ ๆ อย่างจวนปัญญา “ฉันจำเป็นต้องหาธนาคารแลกเหรียญให้นาย? คนในธนาคารต้องคิดว่าฉันว่างมากแน่”

เปียนหนานพาเขาไปหยิบกระเป๋าออกมาจากโพรงต้นไม้เป็นอันดับแรก เทไปจนไม่เหลือสักเหรียญเดียวจริงๆ

ตอนที่วิ่งเขาไปหาธนาคาร เด็กน้อยถึงนึกขึ้นได้ หยุดชะงักทันที “ผมจะเอาเงินของคนอื่นไม่ได้ พี่ชายรู้แล้วจะตีผม”

“แม่” เปียนหนานขมวดคิ้ว “พี่นายต้องเป็นบ้าแน่ๆ เก่งนักก็ให้เขามาตีฉัน!”

“จะเอาเงินพี่ไม่ได้” เด็กน้อยหยุดเดิน ยังไงก็ไม่ยอมขยับ

“ถือว่าฉันให้นายยืม รอนายมีเงินแล้วค่อยคืน” เปียนหนานนั่งยอง ๆ ยื่นนิ้วก้อยออกไป “เกี่ยวก้อยก็พอแล้ว”

เด็กน้อยมองเขาพักหนึ่ง ยื่นนิ้วก้อยออกมาเกี่ยวกับเขา

แถวนี้มีธนาคารอยู่สองแห่ง เปียนหนานพาเด็กน้อยเข้าไปถาม ไม่มีเหรียญถึงสี่ร้อย แลกสะสมอยู่นานได้มาแค่สองร้อย

“แบบนี้แล้วกัน” เปียนหนานช่วยเขาเอาเหรียญใส่ในกระปุกแล้วเขย่า “พี่นายคงไม่เปิดช่วยนายนับหรอก ถ้าเขาเปิดจริง ๆ นายก็บอกเขานายเอาสองร้อยไปแลกแบงก์แล้ว เข้าใจไหม”

เด็กน้อยพยักหน้าอย่างล่งเล “ขอบคุณครับพี่ชาย”

“เออละ รีบกลับบ้านเถอะ ตรงกลับบ้านเลยนะ อย่าหาเอาไปซ่อนในโพรงกำแพงโพรงต้นไม้อะไรอีก!” เปียนหนานบอกเขา

“อืม” เด็กน้อยยกอดกระปุกออมสินวิ่งจากไป แต่วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็หยุดลง วิ่งกลับมาหาเปียนหนาน “พี่ให้เบอร์ผมไว้แล้วกัน ผมมีเงินคืนพี่แล้วจะโทร.บอก”

เปียนหนานยิ้มปากกาจากร้านข้าง ๆ เขียนเบอร์มือถือลงบนมือของเด็กน้อย

หลังเด็กน้อยวิ่งจากไป เปียนหนานก็บิดขี้เกียจ อารมณ์ห่อเหี่ยวก่อนหน้าดีขึ้นไม่น้อยเพราะเรื่องนี้

เขาหยิบมือถือออกมาโทร.หาวันเพย “นายอยู่ไหน”

“อยู่บ้านสิ นายเดดเสร็จแล้ว?” วันเพยกำลังกินอยู่ ถามเสียงอู้อี้ “ทำไมเร็วขนาดนี้”

“เดดบ๊ออะไรละ” เปียนหนานนินวหน้า วันนี้ไม่ควรออกมาเจอจาง-เสี่ยวหงเหลย “นายออกมาสิ”

“ได้” วันเพยตอบรับ

ปกติเปียนหนานกับวันเพยออกมาข้างนอกจะมีสามจุดหมาย ร้านเน็ต ร้านอาหาร และเกมเซนเตอร์

ถ้าอยู่โรงเรียน ตัวเล็กของการปีนกำแพงออกมามีแค่ร้านเน็ตกับร้านอาหาร ฉะนั้นถ้าสุดสัปดาห์พวกเขาออกมาด้วยกันก็จะไปชลุทวอยู่ที่เกมเซนต์เตอร์

“ชีวิตู้จักกับเปียนชินอวี่?” วันเพยนั่งอยู่หน้าเครื่องเล่นเกม ถามออกมาอย่างแปลกใจหลังฟังสรุปสั้น ๆ จากเปียนหนานจอบ “เชี่ย สองคนนั้นรู้จักกัน?”

“อืม” เปียนหนานจ้องหน้าจอ

“เธอจะบอกเรื่องแม่นายกับชีวิตู้หรือเปล่า ไ้อ้เชี่ย!” วันเพยว่อกแว่กโดนเปียนหนานโจมตีสั้น ๆ จน K.O. “ฉันว่าเธอพูดแน่นอน”

“คงนั้น” เปียนหนานหยิบน้ำที่วางไว้ข้าง ๆ มาดื่มอีกหนึ่ง

“เม่งเจอดีแล้วจริง ๆ ถ้าเป็นคนอื่นก็ช่างเหอะ แต่เป็นชีวิตู้!” วันเพยเตะเครื่องเล่นเกมไปที่ “ถ้ามันเม่งพูดออกไป...ไม๊นั้นคินนี้เราอาศัยโอกาสที่เครื่องกำลังร้อน ๆ ไปต่อymanกัน”

เปียนหนานยั้งไม่พูดอะไร

ตอนค่ำหลังพวกเขากินข้าวเสร็จ เปียนหนานก็ลากวันเพยชลุทวอยู่ในเกมเซนต์เตอร์ต่อ เกือบสี่ทุ่มถึงจะโบกรถกลับบ้านวันเพย

วันเพยเสนอให้ไปดักชีวิตู้ที่ร้านอาหารหลายต่อหลายครั้ง เปียนหนานไม่แสดงความเห็นสักครั้ง

แม้เขาจะไม่จบไม่สิ้นกับชีวิตู้ แต่ถ้าเปียนชินอวี่พูดจริง ๆ แล้วเขาไปหาเรื่องชีวิตู้ตอนนี้จะดูค่อนข้างโง่เง่า ยังทำให้จางเสี่ยวทรงคิดว่าเป็นเพราะเธออีก เขายังโง่เง่าเข้าไปใหญ่ แม้เหตุผลที่เขาขัดตาชีวิตู้จะเป็นเพราะจางเสี่ยวทรงจริง ๆ ก็เถอะ

อีกอย่าง เดือนเมษายนยังมีการแข่งขัน เขาไม่อยากจะเรื่องเยอะก่อนการแข่งขัน ยังไงช่วงนี้พันอี่เฟิงก็ต้องแก้แค้นให้คางของมัน ตัวเองรอดูเรื่องสนุกไปก่อนก็ได้

กลับโรงเรียนได้ไม่กี่วัน เปียนหนานก็เจอพันอี่เฟิงที่โรงอาหาร คางยังปิดผ้าก๊อชอยู่ ได้ผลตรงนี้จะชอนก็ไม่มีที่ชอน เห็นได้แต่ไกล สำหรับ

คนแบบพันอ้อเฟิงที่เชื่อมั่นมาโดยตลอดว่าตัวเองคือสัญลักษณ์ของโรงเรียน กีฬาก็ได้เสียหน้าไปถึงบ้าน เจอใครก็หน้าตาบึ้งตึง

กลับกัน แผลของเปียนหนานหายอย่างรวดเร็ว ผีก็ซ่อมอะไรก็กลับมา เป็นปกติแล้ว แต่เห็นได้ชัดว่าเหลาเจียงเพิ่มการซ้อมให้เขา ผีก็ซ่อมทาง ร่างกายหนัก ๆ จากสัปดาห์ละสองครั้งกลายเป็นสามครั้ง การฝึกซ้อมทาง เทคนิคก็เพิ่มขึ้น แค่ผีก็ตบลูกคร่อมศีรษะก็ซ่อมจนเปียนหนานซาอ้อน

ร่างกายของเปียนหนานแข็งแรงมาโดยตลอด การซ้อมปกติอย่างมาก เขาแค่รู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย แต่ตอนนี้การซ้อมที่โดนเหลาเจียงทรมานมา สองสัปดาห์ติดกันจบลงแล้ว ข้าวก็กินไม่ลง อยากดื่มแต่น้ำ

ข้าวเย็นกินไม่ลง แต่ยังไม่ทันครบชั่วโมงก็หิวจนตาสองข้างเปล่งแสง สีเขียวแล้ว โรงอาหารไม่เหลือของกิน แต่เขาไม่มีแม้แต่แรงจะปีนกำแพง ออกไปหาอะไรกิน

“ฉันรู้สึกเหมือนจะหิวตายอยู่บนเตียง” เปียนหนานกุมท้องพุงอยู่บนเตียง

“อยากกินอะไรล่ะ” การซ้อมของวันเพยกกลับเป็นไปตามปกติ ยัง จัดการข้าวส่วนที่เปียนหนานกินไม่ลงด้วย “ฉันจะออกไปซื้อให้”

“อะไรก็ได้ กินได้ก็พอ...”

“ไม่มันเดี๋ยวฉันเล่นเน็ตกลับมาแล้วซื้อให้ไหม” ซุนอี้ฟานกำลังเปลี่ยน เสื้อผ้า เขากับจูปินเตรียมปีนกำแพงไปร้านเน็ต “เลี้ยวเพยเพยอย่าติดอยู่บน กำแพงอีกล่ะ”

“ใส่หัวไป ๆ!” วันเพยด่าออกมา “รอนายซื้อกลับมาที่พรุ่งนี้เช้าแล้ว เปียนหนานคงหิวจนกลายเป็นตัวอย่างสตัฟฟ์”

คนในห้องออกไปกันหมด เปียนหนานเสียบหูฟังนอนฟังเพลงบนเตียง ฟังได้ไม่กี่เพลงก็ปิด เสียงท้อร้องแทบจะดังกลบเสียงเพลงแล้ว

เขาลุกขึ้นมาดูเวลา ครึ่งชั่วโมงผ่านไปแล้ว เขามวดคิ้ว รอบโรงเรียน เต็มไปด้วยร้านของกิน แม้กระทั่งซูเปอร์มาร์เก็ตเล็ก ๆ ยังซื้ออะหมี่ได้ เวลานี้วันเพยไปค่อนข้างนาน

โดนจับได้อีกแล้ว?

หรือว่าโดนคนหาเรื่อง

เปียนหนานขยับแขนเล็กน้อย ลงจากเตียงสวมเสื้อคลุมออกจากห้อง
ตอนนี้อากาศค่อย ๆ อบอุ่นขึ้น ผู้คนบนถนนที่เดินไปมากก็กระจับ-
กระเจิงราวกับต้นไม้แตกหน่อ

ความขัดแย้งเล็ก ๆ น้อย ๆ ของโรงเรียนก็ฟุ้งกับอาชีวศึกษาเกิดขึ้น
เป็นครั้งคราว ออกไปกินข้าวก็เตรียมจะทะเลาะวิวาทกันได้เพราะเรื่อง
บะหมี่ผัดควรจะให้ใครก่อน แม้กระทั่งเรื่องต่อยตีในโรงเรียนก็ฟ้าเอง
ยังเห็นได้ชัดว่ามีมากกว่าช่วงฤดูหนาว

คนแบบวันเพยที่พอได้ต่อยตีแล้วหัวร้อนกว่าใคร โดนต่อยจนจะตาย
ก็ยังไม่วาย เปียนหนานไม่ค่อยวางใจ ออกจากหอพักแล้วก็แอบเดินไปทาง
กำแพง

เวลานี้คนในโรงเรียนไม่เยอะ ขยันหน่อยก็อ่านหนังสืออยู่ในห้องเรียน
แอบซึ่ก็เฝ้าก็กลับห้องไปเฟลิดเฟลีนกับชีวิต

เปียนหนานมองไปทางกำแพงก่อน เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครโดนตะปูเกี่ยว
อยู่ด้านบน จึงมองไปรอบ ๆ เตรียมตัววิ่งก่อนกระโดด

ปกติตอนออกไปเขาไม่ต้องวิ่งก่อนกระโดด แค่เดินไปข้างกำแพง
กระโดด ใช้มือจับ เหยียบอีกสองทีก็ออกไปได้แล้ว แต่วันนี้เขาเหนื่อย
กลัวตัวเองจะเหยียบอากาศหน้าชนกำแพง

วิ่งไม่กี่ก้าว เขาเหยียบกำแพง ใช้มือจับขอบกำแพงไว้

ตอนที่ยืดตัวขึ้นไป เขาได้ยินเสียงฝีเท้าร้อนดังมาจากนอกกำแพง
มีคนวิ่งมาทางกำแพง

วันเพย?

เปียนหนานเหยียบกำแพง กำลังจะยืนหัวขึ้นก็ได้ยินเสียงตะโกน
ของวันเพย เสียงยังห่างจากตรงนี้อยู่ประมาณหนึ่ง แต่ฟังออกว่ามีผลกำลัง
อย่างยิ่ง “วิ่งหาปูนายเธอ!”

ไม่รอให้เขาเอ่ยถามว่าเกิดอะไรขึ้นก็เห็นร่างหนึ่งกระโดดขึ้นบนขอบ
กำแพง

“ไอ้เชี่ย! ใคร!” เปียนหนานตกใจ ยิ่งแรงไม่ใหตัวเองพุ่งขึ้นไปเพื่อไม่ให้หน้าของตัวเองชนเข้ากับขาของคนคนนั้น

ขาข้างหนึ่งของคนที่อยู่บนกำแพงเหยียบลงบนขอบกำแพงแล้ว ได้ยินเสียงของเขาก็เหมือนจะตกใจเช่นกัน ร่างนั้นวิ่งไปชั่วครู่

เปียนหนานเห็นหน้าของคนคนนั้นชัด ๆ ในวินาทีนี้เอง
เป็นชีวิต!

เขาเลือดขึ้นหน้าทันที นี่แม่งโคตรอวดดีเลย!

“แม่ง!” เปียนหนานด่าออกมา แม้ท่าทางของเขาตอนนี้จะไม่ค่อยเหมาะกับการโจมตี แต่ก็ยังปล่อยมือซ้ายจากขอบกำแพงจะไปจับขาของชีวิต

ชีวิตรีบชักขาหลบมือเขา ขณะที่เขาเตรียมกระโดดลงจากกำแพงไปตกคน ชีวิตก็กระโดดลงจากขอบกำแพง

เขายื่นแขนออกมา ชัดเข้าที่หน้าเปียนหนาน

เปียนหนานหลบไม่ทัน โดนแขนนี้ชัดจนตกลงมาจากกำแพง หลังกระแทกกับพื้นอย่างแรง

